Akbaba

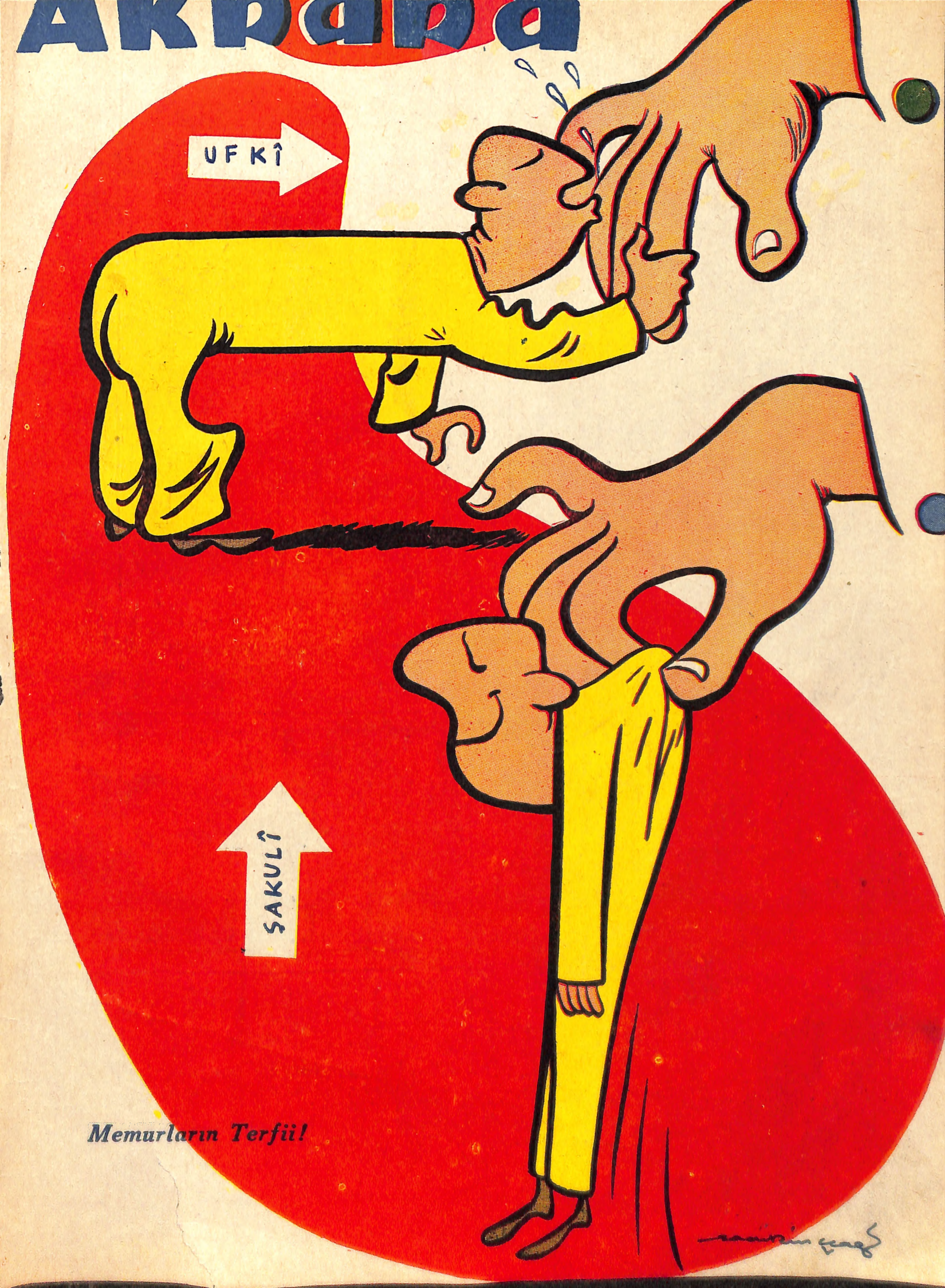

Memurların Terfii!

bir buçuk milyon liralık 1954
İKRAMİYE PLÂNINA İLÂVE

1 ÇEKİLİŞTE
6000
ALTIN

1 KİŞİYE
3000
ALTIN

Hesabınızda daimî olarak en az 150 lira bulundurunuz

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

0.65

Muayyen zamanlardaki sancılara karşı...

... kininli GRİPİN başarı ile kullanılır. GRİPİN, baş, diş, adale, sinir, lumbago ağrılarını teskin eder, romatizma ve siyatik tedavisinde faydalıdır.

BAŞ ve DİŞ NEZLE GRİP
GRİPİN
KİNİNLİ GRİPİN
GRİPİN
53

KİNİNLİ
GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Gripin mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

Süratle hazmolur
ve derhal tesirini gösterir.

Grafika

yazın şarkı söyleyip, kış gelince tedariksiz bulunmayınız.
Soğuk havaları beklemeden, her gün, vücudünüze lâzım olan kalorileri muntazaman sağlayınız.
Sabah, akşam kahvaltılarında kalorisi ve A,D vitamini bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyiniz.
Tariflerimize göre de, SANA ile nefis bisküiler ve pastalar hazırlayınız.
Küçük, büyük herkes için

Sana
Kahvaltılık Margarin
Hakikî bir enerji kaynağıdır.

UNİLEVER-İŞ TÜRK LTD. ŞTİ (BAKIRKÖY)

S.186

SEK VERMUT...

Güzelliğinizi Devam Ettiriniz!

Zamanla herşey gibi ciltinizde yıpranır ve bozulur. Bu yıpranmayı ve bozulmayı zamanında önlemek lazımdır. Bu da ancak sizler için hazırlanmış latif kokulu NECİPBEY Kremleri kullanmakla önleyebilirsiniz.

NECİPBEY YAĞLI-YAĞSIZ Kremleri

İller Bankası

Sermayesi: 200.000.000 T. L.

İl Özel İdareleri, Belediyeler ve Köylerin Harita, İmar plânlariyle Su, Elektrik, Yapı, Proje, İnşa ve tesisleri BANKA VE KREDİ MUAMELE VE HİZMETLERİ EN MÜSAİT ŞARTLARLA YAPILIR VE MEVDUAT HESAPLARI AÇILIR.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Adres: Klodfarer Cad. No. 3 - 10. Daire 8.

Telefon: 21811
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

SAYI: 145 C.: 6 - 16 ARALIK 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

İNSAF!

HAMDİ BAŞAR dostumuz yine sahnede.. Zaten üstad sahneden hiç çekilmez. Ancak, göründüğü sahneler başka başka, çeşit çeşit, renk renktir. Bakarsınız, maarif sahnesine çıkmış: çocuklarımıza zekâ ve irfanının ışıklarını serpiyor. Bakarsınız, İstanbul liman reisidir: Bugün asma köprü yapanlara parmak ısırtacak bir ters düşünce ile, o, Galata köprüsünü kaldırmak ve karşıdan karşıya fribot ile taşıt yapmak hevesindedir. Bir başka gün, bakarsınız, Atatürk'ün yanında, yurt gezisine çıkmıştır: Recep Peker'e kafa tutan, Şükrü Kaya ile şakalaşan, ciddî mi, alay mı olduğu anlaşılmaz fikirler yayarak, iddialar atarak, plânlar, projeler çizeren... Bir başka gün, burnuna bir fiske atılmış, adı anılmaz olmuştur artık... Daha bir başka gün, kalemi eline almış, tefekküre dalmıştır. Bir depremle Merkez Bankasındaki altınları yeryüzünün sonsuz derinliklerine akıtıverip:

— Şimdi bu altınlar karşılığı kurulmuş fabrikalar, barajlar, limanlar ne olacak?

Diye sorar ve saf okuyucuları epeyce de şaşırtır!

Ve daha bir başka gün, devletçiliğin bu yaman savaşçısı, liberal bir partinin mebus listesinde İstanbul adayıdır!

Şimdi?.. Limancı değil, mebus değil, D.P. li değil... Galiba C.H.P. li de değil?.. Acaba ne? Diye düşünürken, bir de baktım ki, Nihat Erim'in gazetesi «Halkçı» da Adviye Fenik'e bir açık mektup yazmamış mı?

Hoş sohbet ve şetaretli dostumun yazısını âdeta sevinerek okudum.

Konu şu:

Zafer muharriri bayan, Hüseyin Cahit üstadın eski Tanin gazetesinde çıkmış makalelerinden bazı parçalar almış, Halk Partisi iktidarı aleyhinde parçalar... Biz de sütunlarımıza bir kaçını nakledelim, ibretle okunmağa değer:

«Halk Fırkası, millete, vazife ve salâhiyetlerini müdrik zevattan mürekkep bir heyet halinde manzur olmuyor.»

«Meğer bu Halk Fırkası ne müthiş fisku fücur menbaı imiş!»

«İsmet Paşa bir ibret gözü ile etrafa bakabilmek kabiliyetini haiz olsa...»

Sevimli dostumuz, otuz yıl önceki tek parti devrinde yazılabilen bu cümleler karşısında sevinçli bir hayretle soruyor:

— Bugün, Halk Fırkası yerine Demokrat Parti, İsmet Paşa yerine Menderes ismi konularak böyle bir yazı yazılabilir mi?..

Sayın Adviye Fenik, galiba sustu. Bilirim, bu sükût aczin sessizliği değildir. Poletikanın bu yaman kaynanası, istese, Hamdi Başar'ı, papara yemiş içgüveysine çevirirdi. İstemedi demek... Bari üstadı ben cevapsız bırakmayım:

— Yazılır!.. Yazılıyor!.. Yazılacakdır da!. Hüseyin Cahidi, bu muhterem yaşında hapise sokan yazılar, her gün, her muhalif kalemden çıkan bu türlü ısırıcı tenkitler değil, doğrudan doğruya kanunun, adaletin suç saydığı hakaretlerdir.. Öyle hakaretler ki, bu çeşit hakaretleri sayın İnönüye yapanlar da mahkûm oluyorlar!

Peki, ya «Tanin» gazetesinde o satırların çıktığı 30 yıl evvelki tek parti devrinde?..

Aman sayın bayım, Hüseyin Cahid'i İstiklâl mahkemelerine sürükleyen kimdi? Çorumlara süren kimdi? Gazetesinin başmakale sütununda İtalyan hikâyeleri neşrettiren kimdi? Bir lise öğretmenliği bile verdirmeyen ve on parasız, ama sahici mânasiyle on parasız bırakan kimdi? Halk Partisi değildi de Demokrat Parti miydi?

İnsaf da mı karaborsaya düştü üstad!

Yusuf Ziya ORTAÇ

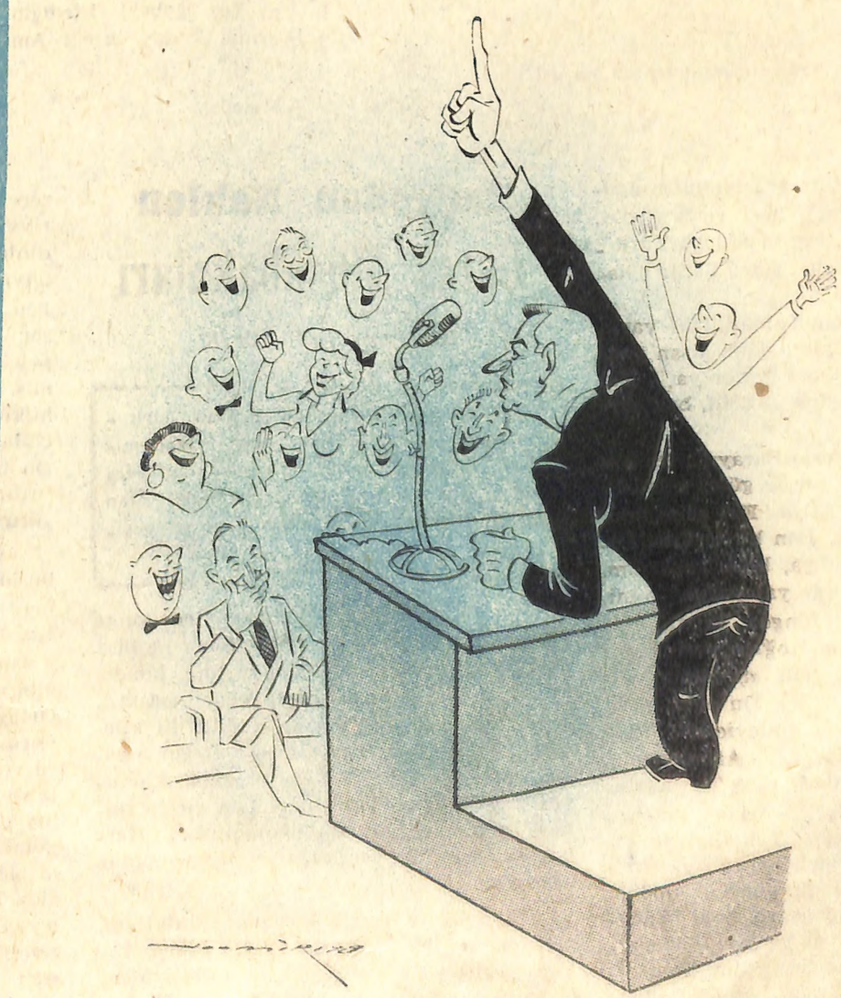

Sağlık Vekili — Sigaraya, içkiye zamlar yapmak suretiyle vatandaş sağlığını koruma yolunda yeni ve ileri bir adım daha attığımızı iftiharla müjdelerim!.. (Nemci Rıza)

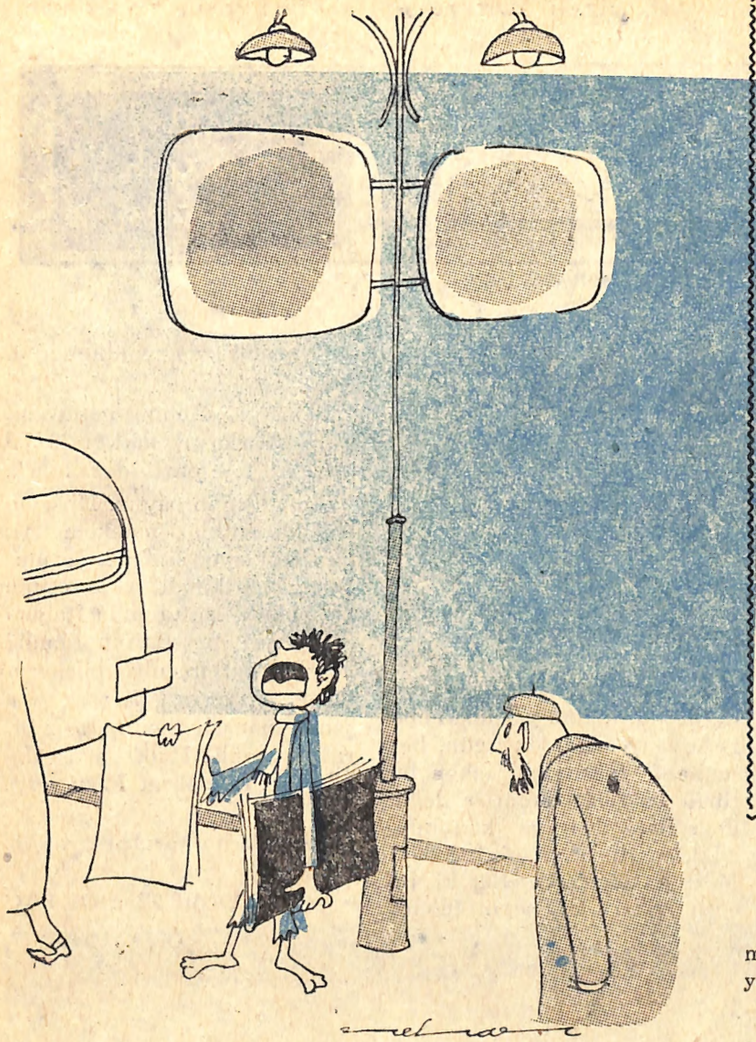

— Niyetli, mânili, hediyeli gazeteler on kuruş!..

(Nehar)

Sulu Limon

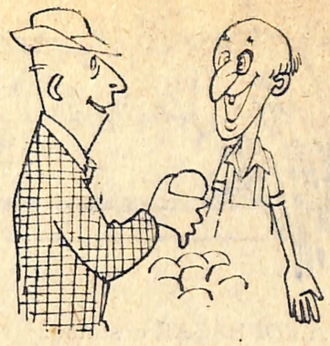

— On kuruşa suli limon!..

Pazarda herkesin 25 kuruşa sattığı limonu, Salamon sermayesine on kuruşa veriyordu. Ama günde rahat rahat beş sandık limonu satınca, beş tane boş sandığı üçer liradan okutup 15 lirayı cebine indiriyordu.

Akşam üzeri pazarda son sandıktaki limonlarını da satıyordu.

— On kuruşa suli limon!..

Bir müşteri geldi. Elini limonların arasına soktu, karıştırdı karıştırdı,, mıncıkladı, bir tane seçti, beğenmedi. Onu bıraktı, öbürünü aldı. Karneci «Nasıl müşteri kazanmalı» isimli eserini daha kaleme almadan çok sene evvel, Salamon «Her zaman müşteri haklıdır» prensibini biliyordu. Ama yine de, yarım saattir, limonları avucunda ezip büzen adam sabrını tüketiyordu. Alt tarafı alacağı bir limon... Hem de sermayesine.

Adam hâlâ, iki avucunun arasında limonları ovuşturuyor, sıkıyor, mıncıklıyordu. Nihayet Salamon dayanamadı:

— Yarim sahattanberi ne ariyorsun be kuzum?

Müşteri soğukkanlılıkla:

— Dişisini, dedi.

O zaman Salamon patladı:

— Çurbaya mı sikacaksin, koynunda mi alip yatacaksin be!..

KABAHATİ YÖK

Trafik memuru, taksiyi durdurmuştu. Ceza yazmağa hazırlanıyordu. Şoför:

— Yaz ağabey, istediğini yaz. Boynum kıldan ince... Ama suçum ne?

Memur:

— Yasak olduğunu bildiğin halde klâkson çaldın...

Şoför can havliyle kendini müdafaa etti:

— Vallahi çalmadım ağabey... Radyonun düğmesini açık unutmuşum, Münir Nurettin okumağa başladıydı...

Radyodan Naklen
Güreş Müsabakaları

Konuşan: Eşref ŞEFİK

Geçen hafta İstanbulda yapılan Türk - Fin güreş karşılaşmasını, spor masalcımız Eşref Şefik, İstanbul Radyosundan vermişti. Spor tarihimiz için çok önemli olan bu konuşmayı aynen sütunlarımıza geçiriyoruz.

— Allo, allo!... Burası İstanbul radyosu!... Sayın dinleyiciler!... Spor ve Sergi Sarayından naklen, bu gece yapılacak Türk - Fin güleş karşılaşmasını Eşref Şefik anlatıyor:

— Efendim, salonun maşallahı var... tıklım tıklım, hani böyle... iğne atsan yere düşmez. İzdiham, izdiham derler ya... Yani çok kalabalık, işte öyle.. Sâhi, bak söylemeyi unuttum.

Burası Spor ve Sergi Sarayı... Bu akşam bizim aslanlar, Finlerle güleş tutacaklar. Dââ vaktimiz var. Size Fin güleşçilerini anlatıym birazcık... Ben bu târihte, Pariste iken, hastalık bu ya, boks yapardım. Bir gün salonda ekzersiz yapıyoruz, yâni, boks meşkediyoruz... Ringde zayıf, ama çiroz mu çiroz bir zenci oğlan var. Hani nerdeyse püf desen uçacak. «Şununla egzersiz yapar mısın?» dediler. Du bakıym, bi telgraf geldi. Muhterem dinleyiciler, tâââ Taksimden geliyo telgraf... Affedersiniz, şey, tâââ Taksimden diyil, tâââ Tahtakaleden... Bakalım, ne diyo?... «Aslan güreşçilerimize başarılar dileriz. Tahtakalede eskici Ali. Mükemmel gizli pençe yapılır.» Hââ... Ne diyoduk efendim, şey... Şööööle bi baktım, zenciyi, yani negro, hani bööyle siyahî, ama kuzgun var ya ,işte ööle simsiyah bi oğlan. Gözüme kestirdim. Tam dişime göre... Bi telgraf daa... Bu da efendiiim, tââââ Taşlıtarladan geliyo...

«Aslanlarımızdan zafer bekliyoruz. Birinci sınıf terzi Câvit, Taksitle elbise dikilir.»

Soora efendim... Biz zenciylen ringe çıktık. Bir iki... aaa... herif cıva gibi... derken, burnumun üstüne bi tane kondu. İki gün soora gözümü hastâânede açtım... Şimdi efendim, Finliler çıktı. Elli iki kiloları, bööööle, hani yer elması vardır ya... işte ööööle bir şiy... Adı da bi tuhaf Kınnuven... Yâânış söylemişim... İşte ring spikeri takdim ediyor, duyuyorsunuz... Herkes heyecanlı... Solumalarını işitiyorsunuz her halde...

Bizimki de hani bööle, nasın anlatıym, aslan maaşalla... Adı da Çoban Meemet... Yooo, gene yâânış söylemişim, Çoban Meemet diymiş, Sığırtmaç Mustafaymış. He-hehey aslan hey... Ringe çıktılar, şey, yâni mindere çıktılar. Şimdi birbirlerini tartıyolar, duyuyorsunuz. Aman... kaptı... Yooo... diymiş. İnsan bu yaştan sonra uzağı yakını seçemiyo. Kapan o diyil, seyircilerden biriymiş. Yoruldum, sütüm geldi, muhterem dinleyiciler, müsaade ederseniz sütümü içiym... Bizimki belden yukarı çalışıyo hep... Malûm ya, bizim alaturkada belden aşağı iyi güleşilir. Slbes güleş bööööle... Affedersiniz, selbes diymiş. Greko-Romenmiş. Selbes yapacaklarmış n'olur, n'oolmaz, hükûmet alınır diye, selbeslikten caymışlar. Güleş hareketii geçiyo... Bi telgraf geldi... Du bakıyım nerden?... Aman, bizimki bastırdı... Neme lâzım iyi çalışıyo... Alkışları görüyosunuz.

Gonk vurdu. Birinci devre bitti. Size bu arada Fin güleşçilerini anlatıym. Bizim, hani o dünyaca meşhur Hergeleci İbraamlan, Kazıkçı Bekir, Kırkpınar çayırında... Ama o zamanda, Kazıkçı da hani bööööle... şey gibi maaşallah... Hergeleci... iddialı güleş... Ortaya da bir öküz, ödül komuşlar... Gonk vurdu... İkinci devre... Hakemler berabere verdiler. Bizimki üstte... Saldırdı.. Atak bizde... Eyvah Finlinin donu, yani, şey, mayosu var ya, işte o yırtıldı. Şimdi, dikiyolar... Güleş iyden iyi kızıştı. Finli de hani bööööle nasın diym, kılaş güleşçi. Altına aldı. Köprüde, köprüde, köprüde sayın dinleyiciler. Bastırıyo... bastırıyo... Hah, kazandık. Yeşil lâmba yandı. Yâânış görmüşüm, kırmızı yanmış.

İlk maçı tuşnan kazandık. Tuuu... Vay anasını!... Yââânış görmüşüm, ittifakları kaybetmişiz be!... Bir telgraf dâââ... Tâââ Fizan'dan geliyo... Yooo... Telgraf diymiş, yââânış görmüşüm... Hani bööööle...

KULİSTEN

YARIŞ

İSTANBUL bir âlem oldu son zamanlarda. Vali _ esnaf saklambacı bir yana, gülecek o kadar şey var ki... Ama biz, ne Eşref Şefik'in güreş spikerliğine ilişeceğiz, ne Meinecke'nin, yani Şehir Tiyatroları rejisörünün kontratı tazelendi diye kara yaslara batan bazı kıdemli aktörlere. Hattâ kira kanunu tasarısı bile bu hafta bizi ilgilendirmiyecek. Yalnız, söz yastan açıldı da, onu işaret edelim:

Küçük Sahne'de bir İngiliz tiyatro heyeti var ya... Temsiller veriyor. Orada, eşten dosttan bazılarına tesadüf ettik. Meselâ ressam Leylâ Gamsız... Baştan aşağı siyahlar giymiş. Pek de yaraşmış iri gözlerine. Fitne Fücur Adalet durur mu? Hemen tavı gediğine koydu: «Geçenlerde ölen, ustası ressam Matisse'in matemini tutuyor» diye... Meşhur frankofil (Saray Sineması sahibi Bay Franco'nun hayranı olduğundan değil, sadece Fransız hayranlığiyle kendinden geçtiği için böyle derler) tenkitçi Ekrem Reşit Rey de oradaydı. Boyuna kendisine takıldığı bir başka tiyatro yazarı onu görünce:

— Vay üstat? dedi, İngilizce'yi ne zaman öğrendiniz?

Karşısındakinin bu dilden tek kelime anlamadığını pek iyi bilen Ekrem:

— Sizden biraz sonra... cevabını verdi.

Orada daha kimler yoktu ki... Prenses Faize, sade ve pırıl pırıl, yakışıklı kocasiyle beraber, etrafını görmez görünerek, biraz İngilizce dinlemek için gelmişti. Seyircilerin bir kısmı, adamakıllı şaşıya döndüler: bir ona, bir sahneye bakmaktan...

Küçük Sahne'nin holü, perde aralarında tam bir sergi salonu. Herhangi bir defileye gitmeğe hacet yok. Orada hızını alamıyanlar, gece yarısından sonra, «Kulis» in meşhur işkembe çorbasını içmeğe iniyorlar. Biliyorsunuz elbet: şimdi sosyete hanımlarına yakası yırtılmadık hikâyeler anlatmak modası var. Onlar da bunları gayet içleri titriyerek dinliyorlar. Bir tanesine kulak misafiri oldum. Basın kanununu anlatmağa çalışarak size de anlatayım. Hikâyeyi dinleyen pek güzel bir kadındı. Öyle kıkır kıkır gülüyordu ki, doğrusunu isterseniz pek tadına varamadığım halde, şık ve hârikulâde güzel kadının hoşlanması yüzü hürmetine, buraya geçiriyorum. Nesinden bu kadar zevklendi bilemem, belki siz anlarsınız.

Efendim, Ankara treninde, bomboş, daha doğrusu tek bir genç kadının oturduğu kompartimana bir deli girmiş (aramızdaki deli şöhretlilerden hiç kimse alınmasın). Girer girmez de, bu havada pardösü, ceket, pantalon, vesairesini çıkarıp Cennetlik bir kılığa girmiş. Ondan sonra ceketini astığı yere uzanıp cebinden bir pipo alarak genç kadına nezaketle sormuş:

— Tütün dumanından rahatsız olur musunuz?

Hikâye bu kadar. Gelecek yazımda size daha demokrat muhitlerden haber vereceğim.

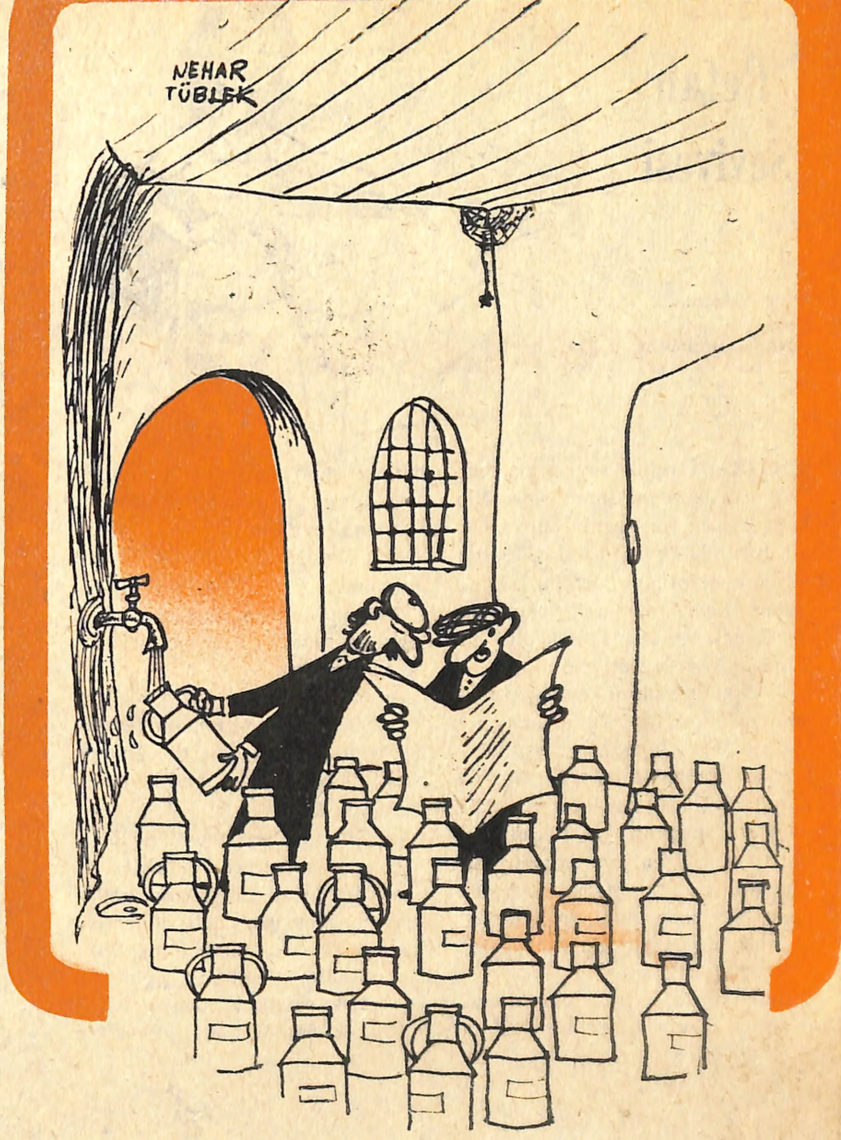

— Sular İdaresi, 15 metre mikâbından çok su sarfelerden fazla para alacakmış!..

— Eh, nidek, biz de sütlere zammederiz!..

(Nehar Türbek)

SIHHÎ YARDIM

Karı koca, mutat kavgaların dan birini ediyorlardı. Nihayet kadın istediğini yaptıramamak hiddeti içinde, pençereye koştu: beşinci kattan kendini atacaktı. Kocasının telâşla yerinden kalktığını görünce, kendisini kurtarmağa geliyor diye için için sevindi. Bir yandan camı açmağa uğraşır gibi yapıyor, oyalanıyordu. Kocası acele telefona sarıldı ve bir numara çevirerek:

— Sıhhî imdat mı? diye sordu. Hemen vereceğim adrese bir araba yollayın, bir kadın kendini pencereden atıyor!..

PİYASADA ŞEKER VE KAHVE YOK!..

(Gazeteler)

İLÂN

İstanbuldan ayrılıyordu. Yıllarca yanında besleyip büyüttüğü kurt köpeğini satmağa karar verdi. Hemen gazetelere bir ilân yazıp yolladı. Buna rağmen köpeğini bir türlü satamadı. Sebebini de anlıyamadı. İlân şuydu:

«Satılık kurt köpeği - Gayet cins bir hayvandır. Bakımlı ve sadakatlidir. İnsana kolayca alışır. Ne verseniz yer. Bilhassa çocukları çok sever.»

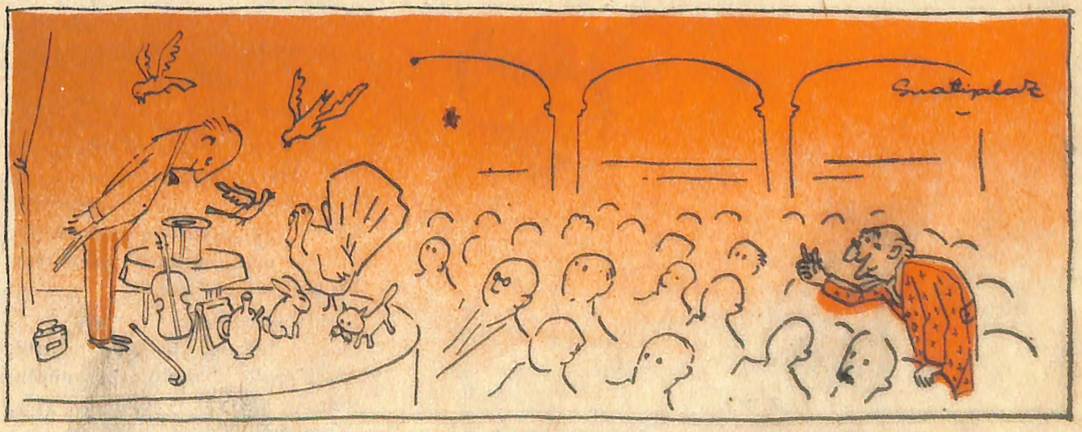

— Kuzum hokkabaz, bir de şekerli kahve çıkarabilir misin?!..

Şakalar

YEMİN

Mahkemeye şahit diye çağırmışlardı. Hâkim sordu:

— Doğru söyliyeceğine Kur'ana el basarak yemin eder misin?

— Ederim.

Bu cevabı verdi ama, tecrübeli şahit, şaşırdı. Çünkü o zamana kadar hep namus, vicdan üzerine yemin ettirirlerdi. Bu hâkim de ne biçim şeydi? Hâkim soruyordu:

— Anlat bakalım, vak'a hakkında ne biliyorsun?

Şahit kestirip attı:

— Bu yeminden sonra, vallahi birşey bilmiyorum hâkim bey!..

NETİCE

Işık doktora gitmişti. Doktor Müfit onu inceden inceye muayene etti, soydu (soğana çevirmedi), dinledi. Işık sordu:

— Ne hissediyorsunuz doktor?

— Biraz çekingenlik... dedi doktor, biraz da hayranlık...

DİKKAT

Doktor, Işık Albeni'yi iyice muayeneden sonra:

— Karaciğerinize dikkat edin, göğsünüze de dikkat edin... diye tavsiyede bulundu.

Işık Albeni altta kalmadı:

— Olur doktor, dedi, siz de ellerinize dikkat edin!..

BETERİN BETERİ

Faruk Fenik, bir röportaj için, denizcinin evine gitmişti. Evde tek başına bir kadınla beş çocuk vardı. Faruk sordu:

— Kocanız mütemadiyen deniz de... Bu çocuklarla yalnızlıktan canınız sıkılmaz mı?

Kadın başını salladı:

— Ne diye sıkılsın? İnsan alışıyor. Beş çocuk da olsa çare yok. Ya üste bir de kocam geldiği zaman? Bereket az kalıp hemen denize çıkıyor!..

İSTANBUL OLİMPİYATLARI: Serbest Güreş!..

Sosyeteden fısıltılar

HANGİ delikanlının hangi kızla kaynattığı, kimin kiminle mercimeği fırına verdiği, daha bunlar gibi bir çok önemli memleket ve sanat meselelerinin, büyük bir ustalıkla dedikodusunu yapan Adalet Cimcoz, nâmı diğer Fitne - Fucur'un, ağır başlı gazetelerden birindeki yazısı ellerde dolaşıyordu.

Müreccel hamfendilerin çayında da konuşulan yine bu yazı idi. Şık hanımlar ve hanımlar kadar şık beyler kendileri hakkında da bir şeyler yazılmış mı, rezaletleri reklâm edilmiş mi, diye, kulaklarını dört açmışlar, merakla Nurten'in gazeteden okuduğu yazıyı dinliyorlardı:

«O gecenin gülü Sabuş'tu.»

Bira köpüğü saçlı kız, gazetede yazılana itiraz etti:

— Hiç de diyl işte... Vallahi Fitne - Fucur taraf tutmuş.

Zifiri siyah saçlı İspanyol kırması güzel:

— Yeni mi biliyorsun şekerim, dedi, göz göre göre Halk partilileri tutuyor.

— Öyle ya... O gece ben oradaydım, Sabuş'a gelene kadar, orada ne güzeller vardı.

— Oku şunu Bedişcim.

Bediş okudu:

«Pergel Kâzım nedense pek durgundu. Mavi gözlü sarışın ile Aluş pek sıkı fıkı idiler. Aile hatırası fotoğrafı çektirir gibi, samimi pozlar alıyorlardı.»

— Bak ayol senden bahsediyor Suzi...

— Benden mi? Aman, kimsenin benden bahsetmesini istemiyorum.

Bayan Bediş okumağa devam etti:

«Günahı boynuna, Çerçöp Rıza'nın arabasını mahut esmerle yataklı vagona çevirdiğini söylüyorlar.»

Bir hanım, işaret parmağını ağzında ıslatıp duvara sürdü:

— Nah, buraya yazıyorum, Maviş söylediydi dersiniz, vallahi de billâhi de bu kadın muhalif. Kokusu sonra çıkacak, görürsünüz.

Bediş gazeteyi okumağa devam etti:

«Bu gece Suatçımın donjuanlığı pek üzerindeydi. Aman Suatçım, tombul bâkire ile sık sık kaybolmaların, gözümüzden kaçmadı yani... Bize yutturamazsın şekerim. Bir kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz. Bize de mi ham hum şaralop şekerim.»

— Gördünüz mü? Meli'nin kocası demokrat, Suat da demokrat ya... İnadına yazıyor ki, iki demokratı birbirine düşürsün diye. Ama Meli'nin kocası demokrat adamdır.»

Bayan Bediş okumağa devam etti:

Fitne Fucur Sosyetede

Yazan: Yecuç Mecuç

«Gecenin favorisi, peri padişahının üçüncü karısı Mavişçim'di.»

— Buyrun buna ne buyrulur?

— Tekzip etmeli şekerim.

«Maviş, kocasını zeytin gözlü Zehra ile bir ara ekti. Sonra Çifte kuvvetli Çetin'le bir saat sırra kadem bastı. Sonra da Çetin'in ismi kadar Çetin olmadığını, nasıl gittiyse, öylecene geldiğini, kocasından başka herkese anlattı. Oğlanın kadınlar yanındaki forsunu düşürdü. Anlaşılan Çetinciğimin daha ağzı süt kokuyor. Oğlan, anasının kuzusu, Maviş de anasının gözü.»

— Düpedüz şahsiyat yapıyor. Çetin bir kere o gece hep benimlendi. Ben Maviş'in kocasının yerinde olsam, mahkemeye verdirir, Fitne Fucur'u Hüseyin Cahid'in yanına göndertirim.

— Kim bu Çetin?

— Çetin işte.

— Ne iş yapar yani?.

— A... Ayol, bilmiyor musun, muharrir...

— Ne yazar?

— Gazetede iki defa şikâyetmektubu çıktı.

— Peki bu Suat kim?

— Onu da mı bilmiyorsun güzelim... Gazetelerde resmi çıktı onun da...

— Artist mi, ressam mı?

— İki sene evvel evden kaçmıştı da, babası gazetelere kayıp ilâniylen resmini bastırmıştı.

Bediş, Fitne Fucur'un yazısını okumağa, hanımlar da satır satır yorumlamağa devam ettiler.

YENİ HANE AÇ!..

Yazan :
Mülâyim KILIBIKER

MÜNİR bey, beraberinde getirdiği arkadaşını Naci beye tanıttı:

— Suat bey...

El sıkıştılar.

— Müşerref olduk.

— Çok memnun oldum.

Naci bey, hemen cebinden çıkardığı not defterine, yeni tanıştığı Suat beyin yüzüne baka baka bir şeyler yazdı. Suat, buna çok sinirlendi. Bu da ne demek oluyordu. Sinirini ve merakını yenemedi, sordu:

— Affedersiniz, suratıma bakıp bakıp ne yazdığınızı öğrenebilir miyim?

Naci bey güldü:

— Benim bir merakım vardır, dedi, yeni tanıştığım erkek arkadaşlara hemen bir not verir, defterime yazarım. Malûm ya, erkekler iki çeşittir, ya kazak, ya kılıbık... Şimdiye kadar verdiğim notlarda hiç yanılmadım.

Büsbütün meraklanan Suat bey:

— Benim için ne yazdınız?

Diye sordu.

— Sizi kılıbıklar hanesine yazdım.

— Yanılıyorsunuz. Hemen oradan silin, adımı kazaklar hanesine yazın.

— Müsaade edin, şimdilik adınız kılıbıklar hanesinde kalsın. İnşallah yanılırım da, o zaman kaydınızı değiştiririm.

— Göreceksiniz ki, sizi mahçup edeceğim.

Bu yolda konuşurlarken, yanlarına Suat beyin şoförü geldi. Suat beyin kulağına eğilerek:

— Hanımefendi, kırmızı arabanın anahtarını istiyor, dedi.

Suat bey, kaşlarını çattı. Taarruz emri veren bir general gibi gürledi:

— Hanıma söyle!.. Yeşil arabaya binsin! Hadi bakalım marş!..

Şöför, süklüm püklüm döndü. Suat bey:

— Gördün ya azizim, dedi, artık beni kazaklar hanesine yazabilirsin...

Naci bey, ihtiyatlı adamdı:

— Acele etmiyelim azizim, dedi, inşallah, hayatımda ilk defa sizde yanılmışımdır, ama belli olmaz, hayat neler gösterir.

Suat bey, bir kahkaha savurdu:

— Dostum, ben sizin bildiğiniz erkeklerden değilim. Karı lâfıyla tuvalete bile gitmem,

Derken, şoför tekrar göründü. Şoförün rengi uçmuş, elli ayağı zangır zangır titriyordu.

Suat bey:

— Yine ne var be!..

Diye bağırdı. woför, ağlamaklı bir sesle:

— Hanımefendi, kırmızı arabanın anahtarını versin, diye ısrar ediyor, dedi.

Suat bey, bu sefer deminkinden daha az hiddetle, fakat yine hiddetli, taarruz emri değil de, müdafaa emri veren bir kumandan tavriyle bağırdı:

— Hanıma söyle!.. Kırmızı araba bana lâzım. yeşile binsin!.. Soldan geri, marş!..

Şoför, intihara karar vermiş insan bitikliğiyle gitti. Suat bey:

— Artık kazaklığıma şüphen kalmadı ya dostum, dedi. Adımı kılıbıklar hanesinden sil, kazaklar hanesine yaz!..

Naci bey:

— Dur bakalım, Allah ne gösterecek, dedi.

— Artık göstereceği, göstermişi kalmadı bu işin... İnat etmeyin de, beni kazak hanesine geçirin..

Tartışma sürüp giderken şoför yine göründü. Fakat şoförü tanımak pek zordu. Sağ kolu bir sargı beziyle boynuna asılıydı. Bir ayağı topallıyor, sağlam eliyle de kalçasını tutuyordu. Bütün yüzü sargı bezleri, gazlı bezler, pamuklar içindeydi. Plâsterinle tutturulmuş sol gözünün pamuk altında görünen kısmı şiş ve mosmordu. Yüzünde görünen yalnız burun delikleri idi. Oradan da şıpır şıpır kan damlıyordu.

Şoför, Suat beyin kulağına eğildi. Daha;

— Hanımefendi...

Derken, Suat bey cebinden anahtarı çıkarıp verdi. Sonra Naci beye dönüp:

— Birader, dedi, ister kazaklar hanesine yaz, ister kılıbıklar hanesine...

Naci bey:

— Hayır, diye cevap verdi, sizi ne kazaklara, ne kılıbıklara yazacağım. Zatıâliniz için yeni bir hane açıyorum.

— Haydi, başı dönenlere, gözü kararanlara, midesi bulananlara, baygınlık geçirenlere naneruhu, Lokmanruhu da var!

(Yaşa Gazi)

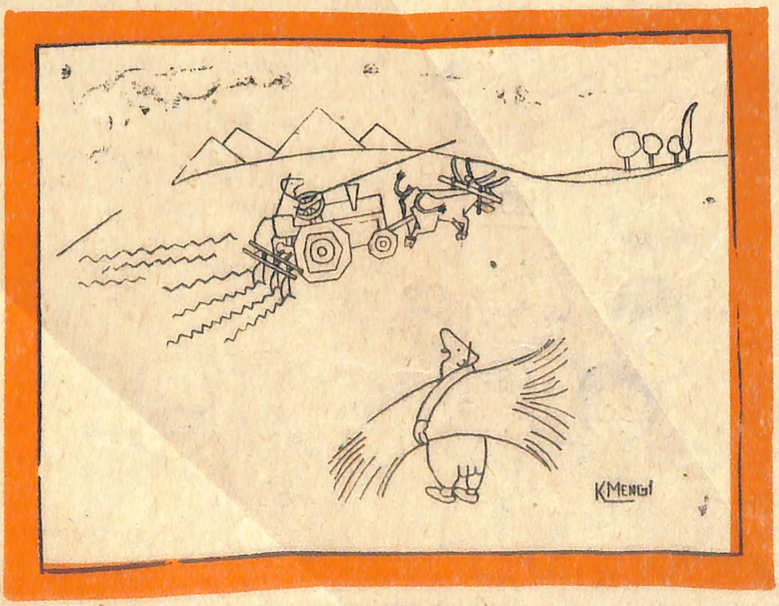

— Ağam, traktora maz'ot getirdim!..

(K. Mengi)

CURCUNA

Curcunayı koparan: Cevri bey

Aşağıda okuyacağınız konuşma, beş kişilik bir aile içinde geçmektedir.

Ârifî Bey: Yetmiş altı yaşında, Düyûnu umumiye evrak müdürlüğünden emekli, nesli tükenen bir Osmanlı efendisi tipi.

Müeddep hanım: Altmışına yakın, çok konuşan, cahil bir İstanbul hanımı. Ârifî beyin karısı.

Enis: Ârifî beyin oğlu, Parise iktisat tahsiline gitmiş, fakat Pariste Türklerin toplandığı kahvede tavla eğzersizinden Fransızca öğrenmeğe vakit bulamamış 24 yaşında bir delikanlı.

Ayten: Ârifî beyin kızı. Lisenin onuncu sınıfından ayrılmış, İstanbul limanından eksik olmayan Amerikan bahriyelilerine hayran 22 yaşında bir kız.

Saygun: Ârifî beyin en küçük çocuğu. 16 yaşında, lise onda öğrenci.

★

Enis (Elinde bir gazete) — Bu jurnalin enformasyonu berbat... Hep sansasyonel manşetler.

Ayten — Yes!.. Detiz tru...

Müeddep hanım — Yine cinlerim başıma toplanıyor. Hay dilini zi eşek arısı soksun... Ne diyorsanız şunu düpedüz desenize ayol...

Ârifî bey — Lisanın kavâidinden, sarf-u nahvinden sarf ı nazar, hiç olmazsa elsine i ecnebiyeden kelimeler istimâl etmeyin. Temeddün, teceddüt...

Saygun — Baba, ben doğrusu hiç birinizin ne dediğini anlamıyorum.

Müeddep hanım — Şuna bakın hele... Tavuk yumurtadan çıkmış da kabuğunu beğenmemiş. A... ayol, o nasıl lâf öyle...

Ayten — Ay beg yor pardın anne...

Müeddep hanım — Sen sus bir kere... Yırtık dondan çıkar gibi, çıkma, her lâfa burnunu sokarsın... Evin içi...

Ârifî bey — Hanım!..

Müeddep hanım — Aman üstüme varma bey. Evlât doğuracağıma, çeşki taş doğuraydım.

Ârifî bey — Hanım!..

Müeddep hanım — Sus ayol, şimdi düşüp şak diye bayılacağım. Erkek kısmısı değil misiniz? Hepinizin boynu altında kalsın...

Enis — Anarşi familyal... asıl problem işte bu...

Ayten — Tu bi or nat to bi...

Saygun — Toplum Bilim kural ları gereğince, ailenin oluşu...

Enis — Annemi anlıyorum. Bu deprasyon bir refulmandır. Çok santimantal...

Ayten — Okey...

Müeddep hanım — Allah billâh rızası için susun. Vallâhi yüreğime inecek. Fan fin fun, ayıp tır söylemesi, evin içi havraya döndü.

Ârifî bey — Maahaza icab ı zamana adem i tetabuk bu neticeyi tevlit ediyor.. malûm...

Ayten — Ekskiyuzmi baba!..

Müeddep hanım — Yeter artık, sus!.. Kırk sene babanızan çektim... Şimdi de sizden... Hay boyu bosu devrilesiceler... Offf!.. (Müeddep hanım geğirmeğe başlar).

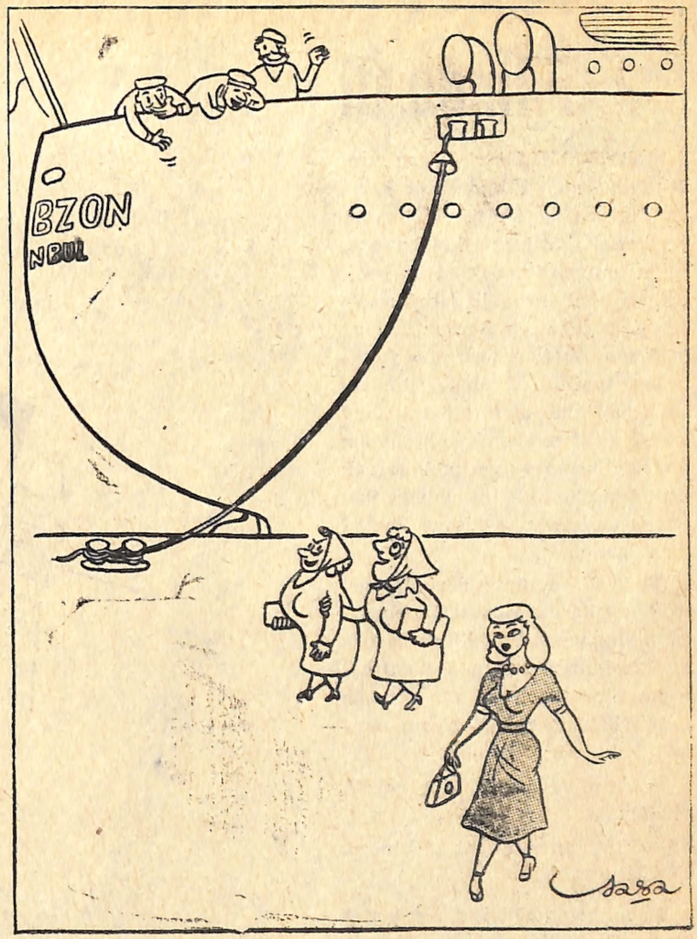

— Hızlı yürüyelim hemşire... Tayfalar bize söz atıyorlar!..

(Yaşa Gazi)

Ayten — Pardin mi anne!..

Müeddep hanım — Bak hâlâ söyleniyor... Ayol zıddıma gidiyor diyorum size... Türkçe konuşun.

Ârifî bey — Binaenalâkezalik, bâdemâ tâbiratı dikkatle ve mahallinde istimali...

Müeddep hanım — Bey... n'oolursun sus... Zehralar çağırmıştı, çeşki gideydik...

Enis — Fazla ekzajere ediyorsun anne...

Müeddep hanım — Etajere sen ediyorsun!.. Etajer başında paralansın...

(Müeddep hanım düşer bayılır. Hepsi başına üşüşür.)

Enis — İsteri krizleri...

Ayten — Perheps!..

Ârifî bey — Şimdi ben de bayılacağım... Artık yeter!..

Ayten — Pliz kuvayt baba.

Enis — Annemde bu allerji, ben Parise gitmeden de vardı...

Saygun — Bu deneydeki izleme göre annem...

Ârifî bey — Susun!. Defolun!.. Defolun hepiniz.

Ayten (Gülerek) — İ go tu fayu oklok ti... Sen de gelsene âbi...

Enis — Anfiniman mersi şeri..

Ayten — Bay bay...

Ârifî bey — İmdaat!.. İmdaaat!

Ayten — Hellow Darling...

(Cevri bey)

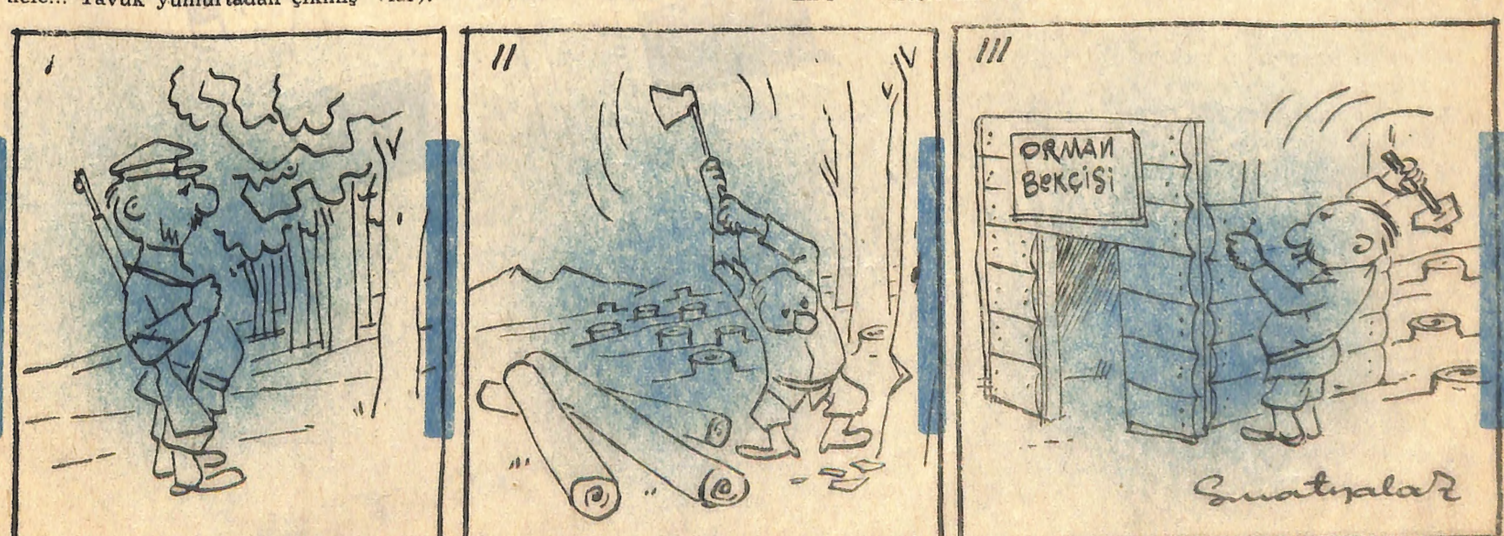

YAZISIZ!..

(Suat Yalaz)

HİKÂYE

Filmde Ol

HEYECANLI bir film seyrediyordu. Filmde bir koca, ansızın seyahatten dönüyor ve karısını âşıkının kolları arasında buluyordu. Şeytan bu ya... Aklına ayni ihtimali getirdi: «Ya ben de seyahatten dönsem, karımı başkasının kolları arasında yakalasam, suçüstü. Acaba filmdeki herif gibi öldürmem mi icabeder? Yoksa mahkemeye verip boşamam mı? Mahkemeye verip boşamak kendinin aldatıldığını elâleme ilân etmek demektir. Öyleyse öldürmek lâzım...»

Böyle düşündü ve derhal sinemadan çıkarak yanan Kapalıçarşının yanmayan bölgesinde nasılsa ayakta kalmış kuytu bir antikacıdan bir tabanca satın almağa gitti. Silâh da pek Nuh zamanından kalmaydı:

— Ateş eder mi? diye sordu. Silâhçı:

— Eder ama, isabet ettirmez... Cevabını verdi.

Bu mükemmeldi işte. Hem ateş etmek, hem öldürmemek. Namusunu temizliyecekti ya? Üsttarafı vız belirdi ona.

O gece evde çok sinirliydi. Genç ve güzel karısına:

— Yarın Ankaraya gidiyorum.. dedi.

— Ne münasebet ayol? Birdenbire nerden icabetti?

— İş icabı.

— Daireden izin aldın mı bâri?

— Zaten dairenin işi... Ansızın çıktı...

Yalandı. O dakikaya kadar dairede memur olduğunu bile unutmuştu. Ufak tefeğini valizine doldurdu. Ertesi sabah motörlü trenle gidecekmiş gibi tertibat aldı. Sabah olur olmaz da evden çıktı. Önce tâ Samatyada, kırk yıldır aramadığı bir ahbabını ziyarete gitti. Oradan kalktı, Sirkeciye geldi, bir otelde oda tuttu. Ancak o zaman valizini Samatyada unuttuğunu farketti. Adam, ne olacaktı sanki...

Karısına Ankarada üç gün kalacağını söylemişti. Belki erken döner diye, şayet aldatıyorsa kendisini, karısının yarın akşamı beklemeden, hemen bu gece sevgilisini eve alacağında şüphesi yoktu. Ama bundan şüphe etti. Çünkü, treni kaçırıp geri dönmesi ihtimali de olabilirdi. Öyle ya, o filmi kendisine karısı tavsiye etmişti. Filmde de zaten adam öyle yapıyor, yola çıkmadan, geri dönü-

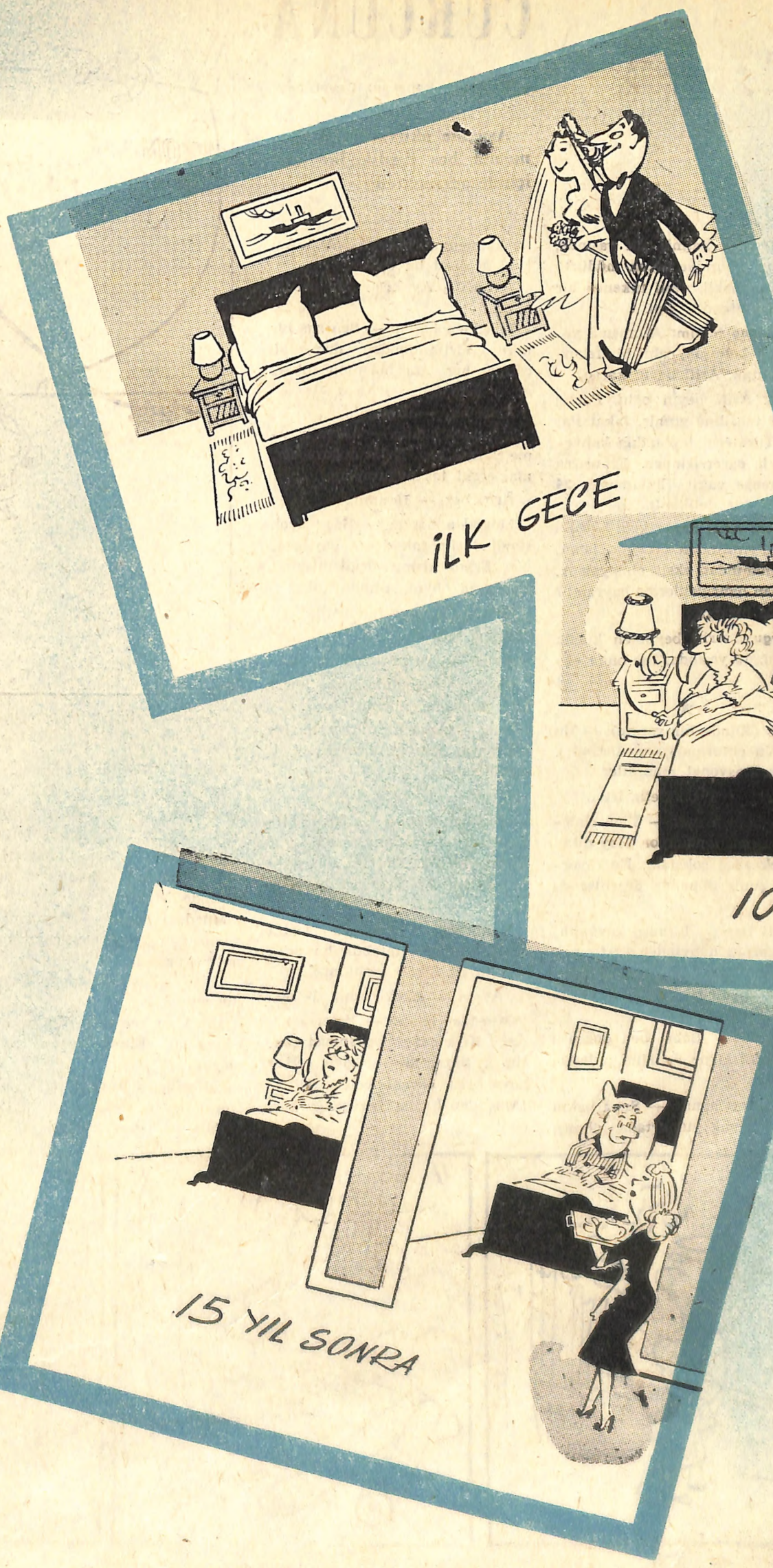

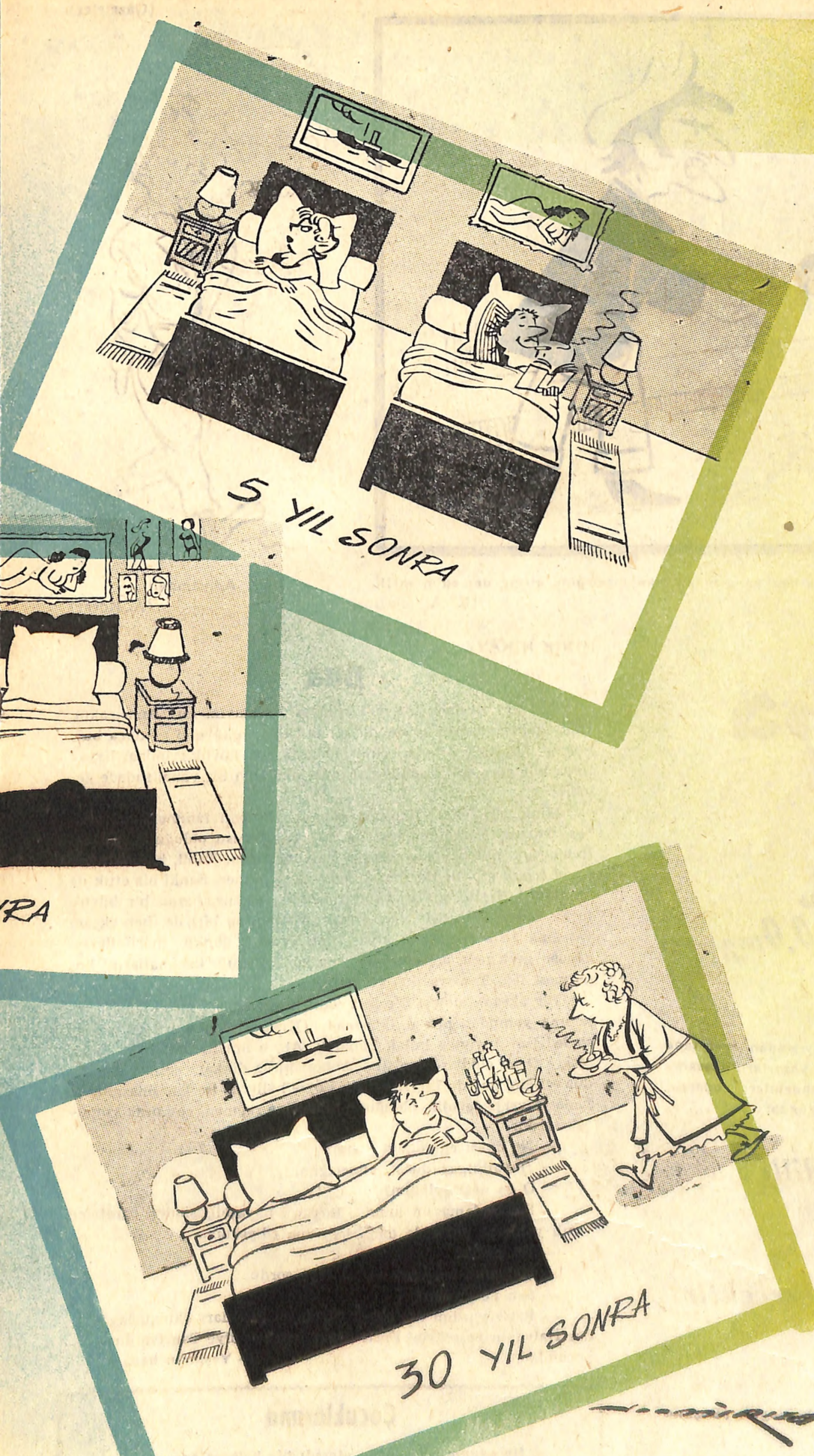

böyle Geçti !..

Yazan :
— Hikâyeci —

duğu Gibi

yordu. O halde bir gece beklemek ten başka çare kalmıyordu. Bu gece eve dönmeyince, karısı sahiden gittiğine hükmeder, ertesi akşam için sevgilisiyle randevulaşırdı. O da ansızın baskın verir, onları suçüstü yakalar, tabancaya... Eyy? Tabanca? Tabanca valizdeydi. Valiz de Samatyada...

Ertesi gün olur olmaz, önce Samatyaya yollandı. Lâkin ahbabını evde bulamadı. Meğer o da İzmite gitmemiş mi? Hay aksi şeytan hay...

Lâkin her derdin tesellisi de oluyordu işte. Tabanca şart değildi ya, bıçakla da bu işi görebilir, hattâ karısını hafifçe yaralıyabilirdi.

Akşamı dar etti. Ortalık karardıktan, vakit geceyarına yaklaştıktan sonra eve geldi. Anahtarla apartımanın kapısını sessizce açtı. Lâkin ummadığı bir manzarayla karşılaştı. Misafir vardı. Karısı, Leman Gözüpekle oturuyordu. Kocasını beklemediği bir anda karşısında görünce şaşırdı, bozuldu:

— Sen Ankarada değil miydin? Diye sordu.

— Bir gece kaldım, bu sabahki trenle dönmem için telefon ettiler, döndüm...

— Vah vah, dedi karısı, bari valizi verdiler mi sana?

— Hangi valizi?

— Ayol sen iyice bunadın galiba. Valizi evde unutmuşsun. Ben de arkandan istasyona yolladım ya... Almadın mı yoksa?

— Yoooo...

İkisi de, pardon, üçü de sustular. Leman Gözüpek, kalkıp giti. O da yol yorgunu olduğunu bahane ederek erkenden yatağa girdi ve düşünmeğe başladı: Demek kırısı kendisini aldatmıyordu. Boşuna evhamlanmıştı. Yarından tezi yok, şu filmi gidip bir de içi rahat olarak, tadına vara vara seyredecek, karısına suçüstü yapan enayiyi ibret göziyle ölçüp biçecekti işte... Dudaklarında tatlı bir tebessümle uyudu.

O uyurken, karısı alelâcele bir kâğıda şu satırları karalayıp alt kattaki dairenin kapısının altından içeri atıyordu:

«Aman Halduncuğum, bizimki döndü. Tahmin ettiğin gibi, o filmi görünce bir seyahat dalgası çıkardı. Tahmin ettiğin gibi bu gece geldi. Şimdi pek memnun. Yarın muhakkak gece yarısından sonra aşağı inerim, bekle canım!..»

— Şakalımız yok ki, lâfımız dinlensin, sana kaç kere şu politika mesleğine girme demedim mi?!..
(K. Ateşçioğlu)

Adıyaman Vilâyet oldu.
(Gazeteler)

Adıyamanlı!..
(A. Koçar)

İki sene müddetle Akbaba'nın her sayısından üçer tane alan okuyucularımıza ,Akbaba'nın bütün yazarları, ressamları, karikatüristleri, müsahhihleri, müstahdemleri, odacısı, kapıcısı, hep birden, hem de noter huzurunda:

Yerden ve Kandilli

Bir Selâm verecektir

Pek yakında vereceğimiz tafsilâtı bekleyin. (Boşuna beklemeyin. Daha biz de bilmiyoruz).

Ayrıca yanmış kibrit çöpleri, izmaritler, boş cigara paketleri, kullanılabilir halde kürdanlar, Taksimden Harbiye'ye kadar kendi paranızla gidiş geliş seyyahat, 400 lira kira ile tek odalı bodrumlar...

Bütün bunlara karşılık iki sene Akbabaya devam edeceksiniz. Hepsi o kadar...

MİNİK HİKÂYE:

Dua

Size pek yerinde bir dua hikâyesi anlatayım mı? Ama sakın, vak'a kahramanının çocuk olduğuna bakıp, hikâyemi çocukça bulmayın! Ayni şeyi büyüklerimizin, hattâ çok büyüklerimizin hayatında bile görmeniz kaabildir. Neyse, ukalâlığı bir yana, sadede gelelim:

Minimini Yeşim, ilkokula gidiyor. Siz onu tanımazsınız, ama ben tanırım. Tanıdığım için de ne cin yavrusu olduğunu bilirim. Her çocuk gibi oyun oynamağa bayılır Yeşim. Tabii, her aklı başında çocuk gibi de derslerine pek aldırış etmez. Sanki biz ettik de ne olduk? Yeşim, kız çocuğudur üstelik. Yalnız, bazan bir büyük insan kadar akıllı uslu işler yapar. Bunlardan biri de, her akşam yatağına girdikten sonra, uyumadan evvel o günkü marifetlerini gözden geçirmek, anasına babasına açıklamadığı kabahatlerini hoş görmesi için Tanrıya dua etmektir.

Bir akşam, annesi, Yeşim'i yatırdıktan sonra, ne iş içinse, yatağının yanından pek uzaklaşmadı. Kızının mırıl mırıl bir şeyler söylediğini duyunca kulak kabarttı. Ah, o mırıltı halindeki çocuk sesi... O ne ciddî söyleniştî... Annesi biraz dikkat edince, kızının dua ettiğini anladı. Dayanamadı. Böyle hallerde işe karışmasının ne kadar gayri pedegojik olduğunu bilmesine rağmen, yumuşak yumuşak sordu:

— Ne duası ediyorsun kızım?

— Hayatbilgisi duası, anneciğim...

— O da nesi evlâdım?

— Sen anlamazsın anne... Bugün hayatbilgisinden öğretmen yazılı yoklama yaptı da onun için dua ediyorum...

— Ne sordu?

— İtalyanın başşehri neresi diye sordu...

— Sen ne yazdın?

— Paris yazdım da, şimdi öğretmen kâğıtları okuyuncaya kadar İtalyanın başşehrini Paris yapar inşallah diye Tanrıya dua ediyorum!..

— Yeşim'in babası —

Çocuklarıma

Ne odunmuş babanız, olmadı bir baltaya sap,
Ona siz benzemeyin, sonra ateştir yolunuz,
Meşe halinde yaşanmaz, o zamanlar geçti,
Pek de incelmeyiniz, sade biraz yontulunuz!

MEHMET ÂKİF

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN:

Bir Sahne Hatırası

OTELLO Kâmil ölmüş... İki bacağını, kendinden yıllarca evvel, mezara pişdar olarak gönderdikten sonra, her mânasile sürüklediği hayata geçenlerde büsbütün veda eden bu hakikî sanatkârı ben çok yakından tanımıştım.

O zamanlar, Türk sahnesinin yegâne hâkimi, kendisine: «Silvenin şakirdi marifeti» unvanını be davadan izafe eden, aktör Bürhanettin idi.

Meşrutiyetin memlekette ilânile beraber, Bürhanettin, o vakte kadar bir ayıp telâkki edilen temaşa artistliğini ilk olarak cesurane benimsemiş, Tepebaşı kışlık tiyatrosunda, o zaman Maarif nazırı bulunan babamın ve Müze müdürü Hamdi beyin himayelerinde bir temsil vererek kendini tanıtmıştı.

Burhanettin, Recai zadenin ve Hamdi bey gibi bir güzel sanat üstadının manevî müzaheretlerile, Hâmid'in lâyemut (Tarık bin Zeyyad) ını sahneye koyarak verdiği bu ilk temsilde, kendi hiçliğine rağmen epey devam eden bir şöhret kazandı.

Burhanettin, sahneye ilk çıktığı zaman yalnızdı. Sanatında devam edebilmek için bir kumpanyaya ve yeni yeni eserlere muhtaçtı. Türkçe, hakikî bir tiyatroya müştak olan halk, boyuna (vatan - Silistre), (Besa), (İçli Kız), (Amerika Vahşileri) gibi mevzuu ve nevi köhnemiş eserleri dinleyemezdi. Burhanettin, eli kalem tutan bütün tanıdıklarına baş vurup piyes istedi. Bir taraftanda, yazılıp getirilen eserleri temsil için bir heyet teşkiline koyuldu.

Sahneye meraklı gençler eksik değildi. Az zaman içerisinde, Burhanettin kumpanyası, bazıları sonradan değerli birer sanatkâr olan unsurlar temin etti. Şadi, Eliza Binemeciyan, Saramannik, Suzan, Muvahhit, Otello Kâmil, hep Burhanettin'in etrafında toplanmışlar, onun palavrasını hakikat, şöhretini ciddî ve payidar, yıldızını sönmez sanmışlar, gönüllerindeki sanat aşkını ona vakfetmişlerdi.

Tahrir âleminde genç bir heves kâr olan ben de, eserinin temsil edildiğini, alkış topladığını görmek zevkini tatmak için, telife henüz cüret edemediğimden, Frenkçeden Türkçeye çevirdiğim ufak tefek piyesleri Burhanettine verirdim. Bu vesile ile tiyatrodan ayrılmaz, kulislere kadar sokulur, çıkmazdım.

Bütün diğer arkadaşlarile beraber, Otello Kâmili de bu suretle tanıdım.

Kâmilde, keskin bir nüfuzu nazar, ham fakat şiddetli bir zekâ vardı. Bu iki meziyetle diğerlerinden ayrılıyordu. Yaşça da akran olduğumuz için, aramızda daha çok ünsiyet, dostluk peyda olmuştu.

Bir gün, Kâmil bana dedi ki:

— Bu bizim Burhanettin çok kof bir adam!

— Değil, yahu! Mükemmel bir artist!

— Hayır, çok kof... Artist böyle olmaz! Silven, milven, bir kere bunların hepsi martaval! Silven buraya geldiği zaman ben her gece temsillerine gittim. Benim, sahnede görüp tanıdığım Silven, Burhanettini at uşağı diye kullanmaz. İkincisi, herif hem tembel, hem de küstah, Seyircilerle baya ğı alay ediyor. Rol, falan ezberlediği yok. Süflörden ne kapabilirse, arasına jest karıştırıp sanat diye yutturuyor. Sanat namına ben utanıyorum. Zira, bizimki si medenî tulûattan başka bir şey olmuyor.

— Aman, etme Kâmil!

— Alimallah, böyle! Fakat göreceksin, herifi yakında bir şapa oturtacağım ki!..

★

Aradan biraz zaman geçti...

Derken, günlerden bir gün, Burhanettin bey kumpanyası, (Napolyon Bonapart) diye bir piyes tutturdu. Burhanettin, tarihî kumandanın rolünü kendine pek yaraştırmıştı.

Başında mahut iki köşeli şapka, sırtında kurşuni redingot, ayağında dar pantalon, sağ eli elbiseyi kavuşturan düğmelerin arasına sokulu, aygır gibi bağırarak sahnede göründümüydü, alkıştan, tiyatronun içi yıkılırdı.

Otello Kâmil, bu piyeste, mareşal Bertiye rolünü oynıyordu. Bu küçücük rol kendisini tatmin etmediği için, bunu almak istememiş, itiraz etmiş, Burhanettinle bu sebepten kavga ederek, araları açılmıştı. Lâkin piyes uzun uzadıya ilân edilmiş olduğundan, Kâmil katlanmış, ancak bir müddet sonra da ne olursa olsun Burhanettinden ayrılmağa karar vermişti!

Ondan evvel, kendisine öyle bir oyun oynıyacaktı ki... Burhanettin, halkı hiçe saymanın ne demek olduğunu öğrenecekti.

Piyesin, üçüncü mü, dördüncü mü perdesinde, Napolyon, yani Burhanettin askerlerine hitaben bir beyanname okudu. Piyesin de en çok alkış toplıyan yerlerinden biri bu beyanname idi. Fakat yirmi satırdan ibaret olan bu beyanname münderecatını Burhanettin için, evvelden beyanname metnini katlayıp cebine koyuyor, sırası gelince, sahnede açıp okuyordu.

Bir perşembe akşamı, tiyatro hıncahınç dolmuştu. Localar, parter, adam almıyordu. Perdenin deliğinden dışarıya göz atan Burhanettin memnundu.

Aşağıda makyajını herkesten önce bitiren Kâmil, usulcacık Burhanettinin kamarasına girdi, Burhanettin henüz giyinmemiş, ötede beride dolaşıyor, emirler veriyordu. Kâmil çengelde asılı duran redingotun cebinden yazılı beyanameyi aldı, yerine, ayni tarzda bükülü bir beyaz kâğıt koydu ve geldiği gibi, sessizce çıktı gitti.

★

Temsil başlamıştı.

Birinci, ikinci perde ârızasız geçti.

Derken, beyannameye sıra gelmişti. Sahnede, bu esnada, askerden maada, Napolyon - Burhanettin ile Bertiye - Kâmil bulunuyorlardı.

Napolyon, askerine döndü, cebinden beyannamesini çıkardı:

— Asker!.. Diye kükredi.

Fakat, bir de baktı ki, kâğıt boş! Ve buna mukabil ne hâfızasında bir tek kelime, ne de zekâsında oracıkta bir beyanname uyduracak kudret ve kabiliyet var.

Napolyon - Burhanettin, hitabını tekrar etti: Asker!..

Yutkunuyor, terliyordu. Birden kendini toparladı ve Kâmile dönerek:

— Aziz arkadaşlarım! dedi, şu zat Mareşal Bertiyedir. Onu hepiniz tanır, sever ve sayarsınız. Kendisini ben, en küçük merteben, zirvei ikbale çıkardım. Onu zabit, general, mareşal yaptım. Kendisine prenslik tevcih ettim. Şimdi de, İmparatorunuzun beyannamesini size okumak şerefini vermekle kadrini bir kere daha yükselteceğim. Mareşal!.. Okuyunuz!..

Kâmil, bunu bekliyordu.

Burhanettinin elinden eğilerek kâğıdı aldı, öptü, başına koydu ve derhal iade ederek, kemali tevazula:

— Haşmetpenah! dedi, bana bahşetmek istediğiniz şereften son derece mütehassis ve minnettarım. Fakat, bendeniz, bu şerefe maalesef, lâyık değilim. Malûmu haşmetaneleri, alaydan yetiştim, okuyup yazmam yoktur!

Burhanettini o esnada, az kaldı kan boğuyordu. Yuhalar arasında perde indi ve Kâmil, makyajını silmeden tiyatrodan kaçtı.

Burhanettinin foyası meydana çıkmış, Kâmilin istediği olmuştu.

Zavallı Kâmil! Allah rahmet eylesin!..

Ercüment Ekrem

— Ayo Cevher ağa, Almanyada dort yuz bın kışiyi hadım etmışlar..

— Ne diyosun ayo?.. Acaba bızım padişalar orada mı saltanat süriyo?..

KADINLARIN tuhaf, ama çok tuhaf huyları var. Hayatta her çeşidine rastladım, bu son seferki gibisine hiç rastlamadım. Beyoğlu pastahanelerinden birinde bir kadın bekliyordum. Ev lenmeden önce kadınların, evlendikten sonra da erkeklerin bekletmek âdetidir. Masalarda benim gibi bekliyenlerle, beklediklerine kavuşanlar vardı.

O, tek başına masada oturuyordu. Yerinde durmadan eşelenen hırslı Arap kısrağı gibi, birbiri üstüne attığı ayağını titretiyor, iskarpin ökçelerini yere vuruyordu. Anlaşılan, bu inci kızı, saygısız bir herif fazla bekletmişti. Başını benim tarafıma çevirince, güldüm. O da güldü. Zaten bu işler güle güle başlar, ağlaya ağlaya biter. Beklediğim kadından çok daha güzeldi. Aman gelmesin, diye duaya başladım.

Ayağa kalktı. Bana bakıp güldü. Ben de ayağa kalktım. Pastaneden çıktık. O önde, ben arkada, Ayazpaşaya, tenha bir sokak başına gelince, başını arkaya çevirdi:

— Numerom 10856... Lûtfen telefon edin! dedi, hızla yürüdü.

Dedim ya, hiç böylesine rastlamamıştım. Yarım saat sonra telefon ettim. Bir erkek sesi alınca;;

— Affedersiniz, yanlış çevirdiğim, diye telefonu kapadım.

Bayağı bu kız mesele oldu benim için. Bir türlü kafamdan çıkaramıyorum. Bir saat sonra bir daha telefon ettim. Bu sefer sinirli bir kadın sesi:

— Ağzınızda ne geveleyip duruyorsunuz? Kimi istiyorsunuz?

Dedi.

— Sizi ilk gördüğüm andan beri...

— Kimi?

Beni anlar diye.

— Hani bugün pastahanede..

Telefon kapandı. Ne yapacağımı bilemiyorum. Üç dört defa telefonu açtım. Hep erkek cevap veriyor. Sonunda, gece yarısına doğru, ince, gevrek bir ses:

— Alluuu!.. diye seslendi.

— Telefon etmemi emir buyurmuştunuz. Bendeniz Râzi!..

— Çok memnun oldum. Sesiniz çok radyofonik... Aman bir şey ler söyleyin, sesinizi dinlemek çok hoşuma gidiyor.

— Aşk gözlerde başlar hâmfendi... Sizi ilk gördüğüm andan itibaren... Nasıl söyliyeyim...

— Söyleyin, söyleyin!..

— İçimde anlatılmaz hisler duymağa başladım.

— Devam edin, çok hoşuma gidiyor.

— Hareketlerinizdeki o zarafet... Zarafetinizdeki o canlılık, o tazelik... Nasıl anlatayım bilmem ki...

— Anlatın, anlatın!..

Uzatmıyalım efendim, bu telefonlaşma iki ay sürdü. Ne adını söylüyor, ne de adresini... Deli olacağım, işi gücü serdik, elimden telefon düşmüyor. Şaka maka derken, bayağı da âşık oldum. Nihayet bir gece, yine telefonda insafa geldi:

— Yarın Taksim tramvay durağında saat üçte beni bekleyin! der demez sevincimden bayılacaktım. İşin berbat tarafı, kızın suratını bile unutmuştum. Bereket versin, o da beni unutmuş olacak ki:

— Nasıl elbise giyeceksiniz?

Diye sordu.

— Yaaa!.. Demek suratımı bile unuttunuz?

— Hayır, unutmadım ama, insanlar çift yaratılmıştır, malûm ya... İnsan insana benzer, bir yanlışlık yapmıyalım.

— Lâcivert elbise giyeceğim.

— Başkası da lâcivert giyebilir.

— Elimde bir demet çiçek olacak!..

Ertesi günü zor ettim. Saat ikide durağa gittim. Tıpkı karikatürlerdeki, meydan saatinin altında, elinde çiçekle bekleyen âşıklara benziyorum. Saat üç oldu, üçü on geçiyor, üç buçuk, yok... Bütün güzel kadınlara alıcı gözüyle bakıyorum, en nâzik tarafından tebessüm ediyorum. Hiç biri yüz vermiyor. Saat dört... Yanıma bir herif yanaştı:

— Ne bekliyorsun burada? diye sordu.

— Sana ne ?

— Bana mı ne? Elimin tersiyle bir tââne indiririm, bir de kaldırım taşları vurur.

Baktım, papuç pahalı. Öyle kavgadan, gürültüden de hiç hoşlanmam. Boynumu büktüm.

— Tramvay bekliyorum, dedim.

— Ulan şey oğlu şey... İki saattir ne tramvayı bu? Çat, çat, çat!.. Bir o yanıma, bir bu yanıma ikişer tokat attı herif. Bereket ki,, sağa vurunca, arkadan solu çabuk yetiştiriyor da, dengem bozulup yere yuvarlanmıyorum. Ama çiçek bir yana, ben bir yana gittim. Başımı önüme eğdim, kös kös yol aldım. Ne kadar gittim bilmiyorum. Önümde bir kahkaha koptu. Baktım O... Halime gülüyor.

— Sizi beklettim galiba...

— .....

— Elinizde tuttuğunuz ne kuzum?

Çiçeklerin yalnız sapı kalmış elimde.

— Suratınız neye kızarmış? Bana mı kızdınız? Çok affedersiniz. Benim için ne düşünürseniz düşünün, kendimi affettirmek için, sizi bu gece evime dâvet ediyorum.

O anda yediğim dayağı da, uğradığım hakareti de unuttum, bütün âşıklar gibi aptallaşıverdim. Konuşa gülüşe evine geldik. Annesine:

— Arkadaşım Râzi, diye tanıttı.

İhtiyar kadın, nedense yüzüme acır gibi baktı. Sevgilim beni kendi odasına aldı.

— Telefonda söylediğiniz o güzel âşıkane sözleri bir kere de karşınızda dinlemek isterim, dedi.

Bir yazar için, her yıl milli bayram günlerinde, yıldönümlerinde yazı yazmak ne kadar zorsa,

— Bana ilân-ı aşk et!

Diyen kadının karşısında konuşmak da o kadar zordur. Terliye terliye başladım:

— Müsaade eder misin Hacıağa, saatimi ayarlayım!..

Fıkaralık

Hüseyin Ramazanoğlu, Ayasofya müzesinin meşhur müdürünün oğlu, daha ikinci sınıftadır. Geçen gün, öğretmenleri onlara ilk defa toplu bir yazı konuşu verdi:

— Haydi çocuklar, dedi, fıkaralık hakkında ne biliyorsanız yazın...

Hüseyin Ramazanoğlu düşündü, taşındı, kalemini ısırdı, lâstiğini kemirdi... Nihayet ağır ağır yazmağa koyuldu:

«Bir varmış, bir yokmuş... Çok fakir bir ev varmış. Hepsi öyle fakirlermiş ki, anneleri de fıkaraymış, babaları da. Ahçıları, uşakları da çok fakir insanlarmış. Hele evin bahçıvanı, pek fakirmiş. Hizmetçi de öyleymiş. Hepsi de fıkaraymış evdekilerin».

— Bahar tazeliğindeki güzel gözlerinizin bana ilhâm ettiği...

Telefon çaldı. Sevgilim telefondaki sese ters cevaplar verdikten sonra, telefonu hırsla kapadı.

— Kaldığınız yerden devam edin! dedi.

— ..... bana ilhâm verdiği bu ulvî ve mukaddes hissin...

Yine telefon çaldı. Sevgilim:

— İmkânsız beyefendi, olamaz diyorum size!

Dedikten sonra telefonu kapadı, bana:

— Lûtfen nerede kalmışsanız, devam edin! dedi.

— ..... bu mukaddes hissin bütün hayatımı, benliğimi kaplıyan..

Telefon çaldı.

— Şu herife sinirleniyorum, siz konuşun! dedi.

Âhizeyi elime alınca karşımda tok bir ses duydum:

— Niçin bana işkence ediyorsunuz? Bu kadar zâlim olmayın!..

Sevgilime:

— Ne cevap vereyim?

Diye sordum.

— Telefonu suratına kapa!

Dedi, kapadım.

— Devam edin! dedi.

Affedersiniz, dedim, telefonda durmadan sizi rahatsız eden bu münasebetsiz kimdir?

— Söylersem elinizden bir kaza çıkar...

— Çok soğukkanlıyımdır, bir şey yapmam.

— Ben erkekleri bilirim, hep öyle derler, sonra da, hiddetle ellerinden bir kaza çıkar.

— Ciddî söylüyorum, bir şey yapmam.

— Öyle söylemeyin, eğer sözleriniz doğru ise, beni sahiden seviyorsanız, hiç olmazsa gider, herifi döversiniz. Ama madem ki ısrar ediyorsunuz, söyliyeyim. Bir aydır gece gündüz, eve telefon eder, bana aşkından bahseder. Hiç suratını gördüğüm adam değil, İlle Taksim durağına gelin de buluşalım, diyor. Ama neye öyle sarardınız? Ben size demedim mi, sinirlenirsiniz diye... Bakın, eliniz ayağınız titriyor.

Hiç de sinirlendiğim, elimin ayağımın titrediği yoktu halbuki. O devam etti:

— Şimdi beni ne kadar çok sevdiğinizi anladım, sözlerinize inandım. Şu adamı şimdi görseniz, muhakkak çiğ çiğ versiniz.

O sırada telefon çaldı:

— Yine odur, dedi, bakın ona nasıl bir ders vereceğim.

Telefonda konuşmağa başladı:

— Pekâlâ... Taksim durağına gelin... Saat sekizde... Sizi nasıl tanıyacağım?.. Yeşil çizgili elbise mi giyeceksiniz? Güzeeel... Yakanıza da kırmızı bir karanfil takın. Evet sekizde... Güle güle...

— Biliyorum, şimdi adamı bir temiz pataklıyacaksın. Kuzum döv ama, fazla ileri gitme!

— Hanımefendi bu beyle evlenmiye...
— Tabii, tabiii, tabiiii!..

(Yalçın)

Benim hiç öyle bir niyetim olmadığı için:

— Polise şikâyet etsek, nasıl olur? dedim.

— Polise mi? diye bağırdı, Allah göstermesin, benim aile şerefim var. Beni sevmediğini zaten biliyordum, sözlerine inanmıyordum.

Zorla herifi dövdürecek bana:

— Erkek dediğin kıskanç olmalı... Çıkar o pantalonu da, ben giyeyim bâri...

Hiç de kavgacı insan değilim. Hayatımda her nasılsa, bir şoförle, bir otobüs biletçisiyle, bir kere de muhtar seçimlerinde kavga ettim, üçünde de Allah için dayak yedim.

— Seni nasıl candan, yürekten, gönülden, kalpten sevdiğimi ispat edeceğim, dedim. O hergelenin ağzını burnunu Çarşamba pazarına çevireyim de gör,. Derisini yüzeceğim, ciğerini sökeceğim alimallah...

Saat sekize beş kala beraber Taksim durağına gittik. Sevgilim:

— Ben burada seni bekliyorum dedi.

Yeşil elbiseli, yakası kırmızı karanfilli adam duraktaydı. Ama, adama benzer yeri yok. Hayvanat bahçesinden fırlamış bir urangotan... Yanına yaklaştım, başım göbeğine ancak geliyor. Gövdesini, benim gibi üç kişi kavrıyamaz. Etrafında dolaştım, bir kaç kere yanından geçtim, a_ah, olacak gibi değil... Baktım, sevgilim uzakta, gözü bende...

Bâri zekâmı kullanayım, dedim. Herife sudan bir şey sorup, sonra sevgilime, tarziye verdi de affettim, diyecektim.

— Affedersiniz saat kaç?

Bana doğru eğildi, elini kulağına boru yaptı:

— Haaaa?..

— Saatı sordum.

— Kör müsün ulan, meydan saatine baksana!..

— Sorması ayıp olmasın ama, bir saattir burada ne bekliyorsunuz?

Herif de barutmış. Yakamdan tuttuğu gibi yere fırlattı. Elini sürmeğe bile tenezzül etmedi. İki tek mede beni caddenin öbür tarafına savurdu. Yanımda bir kahkaha çınladı. Sevgilim katıla katıla gülüyordu. Polis geldi:

— Şikâyetçiyim bu Gorilden! dedim.

Karakolda başımdan geçenleri anlattım. Komiser güldü:

— Bu yine Sevimin işi, dedi.

Meğer Sevim hanım, bana yaptığı numara ile günde üç dört erkeği birbirine pataklattırır, gönül eğlendirirmiş.

Hikâyenin burada bitmesi lâzım. Ama bitirmedim. Ertesi günü Sevime telefon ettim. Kendisine her gün telefon edenlerden kimbilir hangisi zannetti.

— Sizi saat altıda Taksim durağında bekliyorum, dedim, üzerimde lâcivert elbise olacak... Elimde sarı krizantem tutacağım.

Daha önce beş adam buldum. Hepsine lâcivert elbiseler giydirdim. Ellerine de birer sarı krizantem verdim, durağa dizdim.

Tam saatinde Sevim, bir herifle göründü. Kendisi uzakta kaldı. Adam durağa geldi. Lâcivert elbiseli, ellerinde krizantem tutan bes adamı birden görünce şaşırdı, gözlerini oğuşturdu. Bir daha baktı. Sonra hızlı hızlı, kendisini az uzakta bekleyen Sevim'in yanına gitti. Hiç lâf söylemeden Sevimin suratına üç tokat patlattı, dönüp gitti. Sevim düştüğü yerde ağlıyordu. İçimden gele gele bir kahkaha attım.

İki hanım, güzellik Enstitüsünün faydalarına dair şöyle konuşuyorlardı:

— Bir senedir Nonoş buraya devam ederim. Geçen gün faydasını gördüm. Muallânın çayında idik. Yakışıklı, zengin bir adam benimle çok alâkadar oldu. Tatlı tatlı konuştu. Bir kaç defa dans ettik. Sonra bir kenara çekilip konuştuk. Bana ne dedi, biliyor musun?

— Ne dedi canikom...

— «Hanımefendi, dedi, siz kırk senedir aradığım ideal kadınsınız. Gerek güzelliğiniz, gerek kültürünüz, gerek ahlâkınız, karakteriniz beni size bağladı. Sizinle hemen evlenmeğe talibim.»

«Evvelce evlendiniz mi?» diye sordum. «Evet, dedi, on beş sene evvel bir kere evlenmiştim. Ondan sonra bir daha evlenmeğe tövbe ettim. Lânet, geçimsiz, çirkin, mendebur, berbat, cahil, karaktersiz bir karım vardı. Hayatı bana cehennem etmişti. Ondan ayrıldıktan sonra evlenmemeğe karar vermiştim.. Fakat sizi görünce, bu kararımdan vazgeçtim. Beni mesut edecek tek kadın sizsiniz. Ben de sizi mesut etmeğe bütün varlığımla çalışacağım.

— Aman pek tuhafsın Berrin.. Bunda şaşılacak ne var?

— Şaşılacak çok şey var... Çünkü fena, berbat, ahlâksız, çirkin diye bahsettiği ilk karısı bendim. Adam, Güzellik Enstitüsüne devam ettikten sonra beni tanımadı. Şimdi yine eski kocamla evleniyorum.

Bir madmazel geldi:

— Sıra sizde hanımefendi! dedi.

Madam içeriye seslendi:

— Culiii!..

Vücudundan, yüzünden önce, kalçaları görünen kızıl saçlı, beyaz önlüklü bir kız geldi. Madam:

— Culi, dedi, madamı mâyene edeceksin, ne ki ehtiyacı var ise, onam göre mâmelesini yapalım.

Kızıl saçlı, yandan çarklı kalçalı kız:

— Buyurun!

Dedi. Kadife perdeden muayene salonuna geçtik. Kız dikkatle yüzüme baktı:

— Siz, dedi. taş bebek gibi olursunuz... Önce, göz kapaklarınızın altlarındaki şişliği alalım...

Biraz daha baktı:

— Gerdanınız da fazla, dedi...

Biraz durduktan sonra:

— Affedersiniz hanımefendi, beyiniz ne iş yapar? Diye sordu.

— Beyim yok.

— O halde sevgiliniz, flörtünüz?

— Yok.

— Nişanlınız, sözlünüz?

— Yok!..

Sağ elinin işaret parmağı ile göz kapağını kaldırıp:

— Pışşş!.. dedi.

— Pışt da yok, dedim.

— Bizden saklamayın... Sizi güzelleştirmek için, bunu bilmemiz lâzım. Bakın size anlatayım... Estetik denilen şey, her erkeğe göre değişir. Nevşehirli meyva tüccarı Etem bey adında bir bir gün yanında harika, bir güzel ile geldi. Yanındaki hanımı, adını söylesem tanırsınız. Bahar dalı kadar ince, taze bir kız, saçlar, ipek çilesi... Gözler, yosun yeşili... Boy, bos tarife sığmaz. Müsabakaya girse, dünya güzeli olur. Üstelik Kolejden, Üniversiteden mezun... Etem bey, bizim patrona: «Ni yapın ni idin, şu garımı gozelleştirin!..» dedi. Patron bir kıza baktı bir herife, baktı. Hemen ben lâfa karıştım. Kızcağızı aldım karşıma, başbaşa konuştum.

Etem bey, memleketinde Etem ağa iken evli, çoluk çocuk sahibiymiş. İktisadî refah seviyemiz artıp da, hayat pahalılanınca, bir denbire milyoner olmuş. İstanbula yerleşmiş. Eski karısını seviyormuş ama, «moderen değel» diye beğenmemiş, boşamış. İlle bir «zosyete garısı alacağım» diye tut turmuş. Bu güzel, inci gibi kızla evlenmiş. Ama, yine gözü dışarı daymış. Karısına:

«Çiroz kibi garıdan hoşlanmiyom, nirene elimi atsam, gemük geliyo... Neyneceğem, garı dediğin, bambuh kibi buldıh buldıh olmalı, yumuşah, ıssıcah olmalı.» diyormuş..»

Bu kız çok tatlı konuşuyordu. Şeker gibi kızdı. Çok hoşuma gitti. O devam etti:

«— Benim adım Jûlide... Ben Fransada psikoloji okudum. Güzellik Enstitüsünde psikoloğ olmak lâzım. Onun için, bu işten anlarım. Etem beyin o güzel vücutlu, melek yüzlü karısını yağ tulumu gibi şişirdik. Adam bize nasıl teşekkür edeceğini bilemiyor... Bir Kayserili müteahhit de, karısının incecik kaşlarından şikâyetçi idi. Ona püskül püskül kaş yaptık. Bazı erkekler, genç, körpelerden hoşlanır, bazıları otuz, kırk yaşında kadından hoşlanır. Biz, on sekiz yaşında kızları çok defa otuz, kırk yaşında görünecek hale soktuk. Ya, hanımefendi, işte onun için soruyorum. Kıllı kadından zevk alan var, tahta göğüsten hoşlanan var. Siz bize söyleyin, bizden sır çıkmaz.»

Elini havada salladı:

«— Biz neler biliyoruz, neler.. Bizden saklamayın... Elbette, kocanız, jigolonuz, metresiniz, dostunuz, flörtünüz, nişanlınız, affedersiniz, dalga geçtiğiniz biri var... Olmaması imkânsız, madem ki kadınsınız..»

— Ben hanendeyim, dedim...

— Ha... Anlaşıldı... Size bir kere göz dolduracak dolgun bir vücut lâzım. İştah açıcı kalçalar... Yaylâ gibi bir gerdan, oda gibi bir göğüs... Ayva gibi bir göbek...

Utana utana:

— Bir de şoför Uskur Receple alâkam var ama, sadece plâtonik, dedim.

Kız güldü:

— Yaşınıza göre tecrübeli değilsiniz, dedi. Şoförle alâkası olan hanımefendi yalnız siz değilsiniz ya... Öyle ise, evvelâ, göz kapaklarınızın sarkık kısımlarını alacağız. Kaşlarınızı inceltceğiz. Kirpikleriniz değişecek... Takma kirpik lâzım size... Gığınızı alalım. Boyun sürahi gibi meydana çıksın.

— Evet, dedim, bütün bunlar için size ne ödiyeceğiz..

— Kolay hanımefendi... Sonra teniniz toz pembe, yumuşacık olmalıdır.

— Evet... Ne kadar vereceğim?

— Kolay...

— Sizin için belki kolay ama, bana belki zor gelir.

(Devamı var)

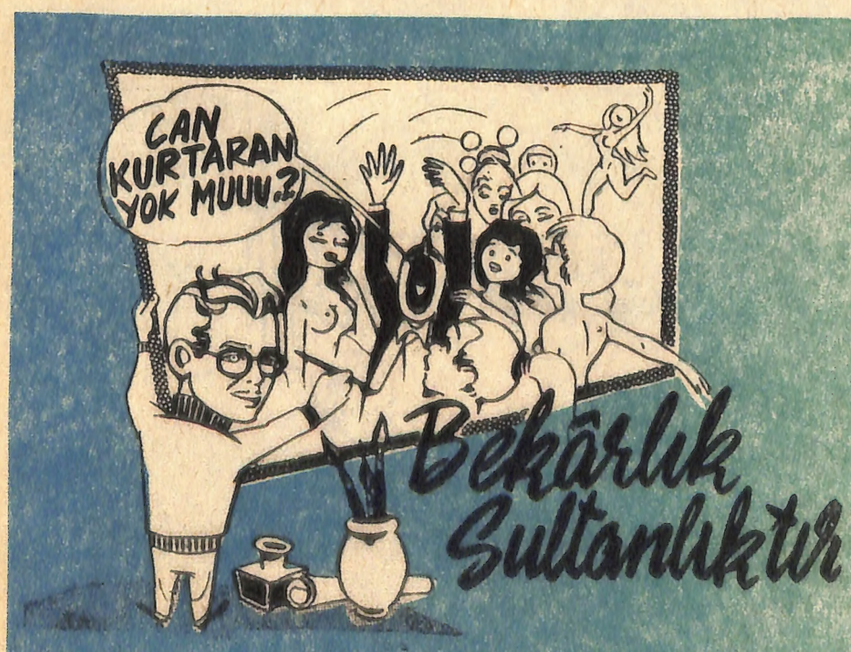

AKBABA'nın resimli romanı «Baba Mirası» bu sayımızda bitti.

Gelecek sayımızda, çizgileri yeni, vak'aları yeni, güzel, şirin, eğlenceli bir resimli romana başlıyoruz.

Genç Sanatkâr
Yalçın Çetin

Zarif fırçasiyle size, cidden seve seve okuyacağınız ve seyredeceğiniz bir resimli roman takdim edecektir.

YENİ ROMANIMIZIN ADI :

BEKÂRLIK SULTANLIK!

Yeni resimli romanımızı bir komedi filmi gibi hem neş'e ile, hem merakla okuyacak ve seyredeceksiniz!

GELECEK SAYIMIZDA!...

Dünya Karikatürleri

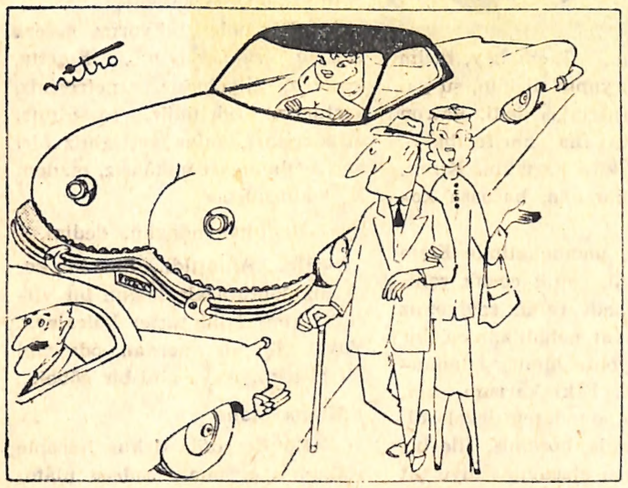

YAZISIZ!..

— Fransız —

— Ne tuhaf, aklımdan ne geçerse mutlaka başıma gelir!..

— Fransız —

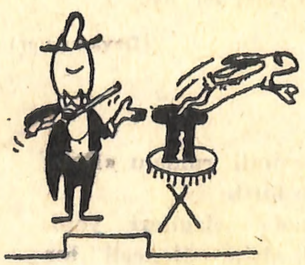

Hokkabaz!..

— Fransız —

— Hâlâ son arzunuz bitmedi mi?..

(Amerikan)

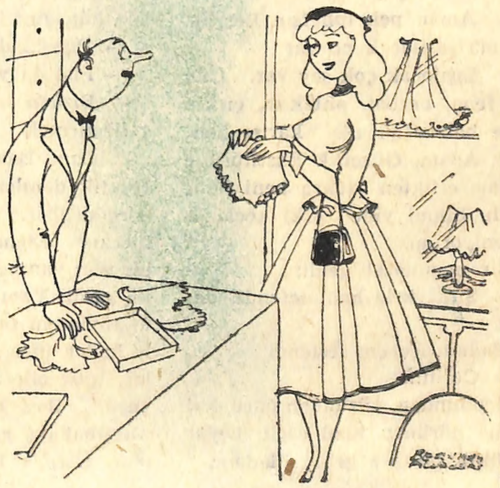

— Maskeli baloda giymek için hangisini tavsiye edersiniz?..

— Fransız —

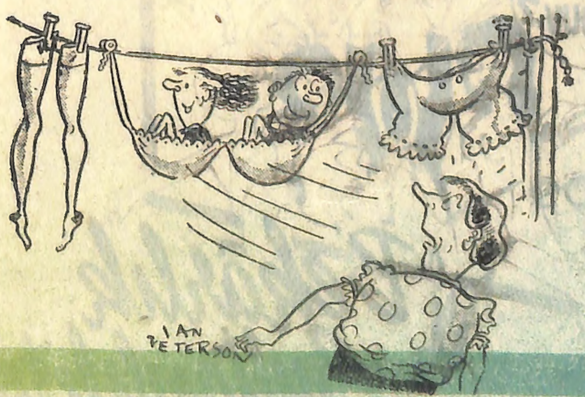

— Anne bak, uçan daire oynuyoruz!..

— Fransız —

Rahat Uyuyor!

Çünkü, kendisi hayat, evi yangın, gemisi ve otomobili kazaya karşı sigortalı.

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi, en müsait şartlarla emrinizdedir
Telgraf: İmtiyaz — İstanbul — P. K: 845 Galata

Denizcilik Bankası
T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor demektir

Filimlerine ve güzelliğine hayran olduğunuz

Ayten Çankaya

"Cildinize benim gösterdiğim ihtimamı gösteriniz,, diyor!

"Ben banyo ve lavabomda PURO Tuvalet Sabunu kullanırım. Puro Tuvalet Sabunu tahayyül ettiğiniz o kadife gibi yumuşak teni, sihirli güzelliği temin eden en mükemmel güzellik müstahzarıdır. Puroyu tavsiye ederim,,

Bugünden itibaren Puro Güzellik Metodunu siz de tecrübe ediniz. Puro cildinizin gizli kalan güzelliğini meydana çıkararak sizi daha genç ve daha cazip gösterir.

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet Sabunları % 100 saftır.

4-46

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1954 ikramiye miktarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Evler, apartman daireleri, traktörler ve ayrıca dolgun para ikramiyeleri bulunmaktadır.
İştirak şartlarını öğrenmek için 460 Şube ve Ajansımız emrinize âmâdedir.

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

Erkek — Peki, peki... Gideceğim... Mektuplarım, hediyelerim, elmaslarım, hepsi senin olsun... Yalnız buselerimi geri ver!

— İtalyan karikatürü —